

The Memory Mission

Three countries. One Story. No way back.

2

Katka Havlová
levels A2 * B1 * B2

česká verze

ČÁST II – Podivný trojúhelník

2.1 Dana

2.1.1

V hlavě si pořád přehrával ten poslední nepříjemný rozhovor s Danou. Měl pocit, že při něm padlo něco hodně důležitýho... kromě hromady urážek a pár sprostých slov. Něco, co zapadlo, ale v žaludku cítil, že Dana řekla něco zásadního.

„Ona ti lže. Normálně s tebou manipuluje a ty jí to žereš i s navijákem.“

„Žeru co?“

„S navijákem. Že jí slepě věříš. Jen tak si přitančí s pohádkou o tom, jak jste se milovali, a ty o tom vůbec nepochybuješ? Nezeptáš se, proč nemáš nějaký svý věci u ní? Proč nemá ona nějaký věci u tebe? To se totiž normálně dělá, víš. Když spolu dva chodí.“

„Já to prostě cítím. Je mi s ní dobře a přijde mi úplně samozřejmý, že to tak bylo i předtím.“

„Takže nemáš nikde ani její fotku. Nebo nějakou společnou fotku. Copak jste se nikdy nefotili, když jste byli tak zamilovaný? Nebo nemáš žádný dárek od ní. Ani ona od tebe. To přece není normální.“

„Myslím, že už jsem dost starej na to, abych uměl lidi uhodnout.“

„Odhadnout.“

„Co?“

„Říká se odhadnout ne uhodnout.“

„Tak ty teď budeš i moje učitelka češtiny?“

„Já? Jako by ti nestačila jedna.“

„Jaká jedna?“

2.1.2

„No ona. Byla tvoje učitelka češtiny. A teď si tě omotala kolem prstu.“

„Jak tě to napadlo? Jak víš... jak bys mohla vědět, jestli byla moje učitelka češtiny, když ji vůbec neznáš? Ani mě jsi neznala? Jak jsi na to přišla?“

Sklonila hlavu do papírů. Zhluboka se nadechla. „Máš pravdu. Nemůžu to vědět. Vy jste se prostě milovali úplně sterilně, nic jste si navzájem nedali, nic jste si nevyměnili, nic společného nevytvořili a teď jste konečně zase spolu. Jestli tomu

věříš, tak můžeme celou terapii ukončit. To nemá cenu.“

„Ne, to teda nemá. Ty žárlíš. Já vím, že je blbost vyprávět ženský, se kterou spím, že spím taky s jinou. Akorát nemám na výběr. Myslel jsem, že mi s tím pomůžeš. Chci si na všechno vzpomenout. Potřebuju to.“

„Jo, možná žárlím.“ Přikývla. „Ale nezatemňuje mi to mozek. To, co ti říkám, to jsou platný argumenty. Ona ti lže. Úplně tě zblbla. A nemůžu ti nijak pomoci, když to odmítáš slyšet.“

„A co by ode mě mohla chtít asi tak? Proč by lhala? Dyť z toho nemá nic. Jenom ten sex. Nemá žádný ... motiv.“

„Důvod.“

„Jo.“

2.1.3

„Ženská, která přišla o nohy. Může bejt docela klidně dost zakomplexovaná. Co když tě viní z toho, co se jí stalo? Vůbec netušíš, co se jí honí hlavou. Zahraje ti na city. Povypráví ti krásnou pohádku o lásce. Ty jsi úplně sám. Odtrženej i od své minulosti. Vlastně dost zranitelný. Snadná kořist. Možná s tebou má bůhvíjaký úmysl, klidně se ti může chtít i pomstít. A navíc jako invalida má teď sexy chlapa do postele. No, mně to zní jako dostatečný motiv teda.“

„Bože to přece ženský nedělají. Ty chtějí... vy chcete, aby vás chlap přemlouval, aby se ponižoval a škemral, nebo ne? Nejdete po nějakým cizím týpkovi jenom kvůli sexu.“

„Opravdu neumíš lidi uhodnout.“ Zasmála se. Pokrčila rameny. „Já se nechci hádat. Snažím se to vidět objektivně. Ale ty ne. Tak třeba my dva. Vyměnili jsme si nějaký dárky? Máme spolu fotky? Nic takovýho. Přesto spolu už rok šoustáme. Proč myslíš, že to dělám? Co z toho mám? Jo, přesně. Mám z toho dobrou sex. A neznamena to, že se milujeme až za hrob. Představ si to na chvíli. Představ si, že by ses ráno vzbudil a nepamatoval si mě. A já ti přišla navykládat podobný bludy. A ty bys mi buď musel věřit, nebo bys musel začít přemýšlet. Tak prosím tě přemýšlej. Všechno, co říkáš, je prostě hrozně divný. Nepravděpodobný, a navíc...“ Odmlčela se.

„No, co navíc?“

„Já vím, že to byla tvoje učitelka češtiny.“

„Tak to už přeháníš!“

2.1.4

Zalistovala v zápisníku a ukázala mu termín schůzky pár týdnů zpátky. 10.30 Julie

Vašková. Hned nad ní v 9.00 James. Se srdíčkem. Poklepala prstem na tom místě.

„Nejspíš tě sledovala, nevím, ale objednala se ke mně. Že potřebuje psychickou pomoc. Byla tady. A dělala, jaká je to hrozná náhoda, že tě potkala dole ve vchodu, že vypadáš jako někdo, koho dřív učila česky a jestli náhodou nejsi cizinec. Ale moc dobře věděla, kdo jsi, protože já vím, že tě nemohla potkat ve vchodu, protože když odcházíš, vždycky se za tebou dívám z okna. A ona přišla, až když už jsi byl pryč. Podle mě se možná bála, že ji poznáš, než že ji nepoznáš a nejspíš byla někde schovaná, abyste se skutečně nepotkali, a jen sem přišla vyzvídat.“

„To není... to by sis nevymyslela, žene?“

„A proč bych měla? Jen tak jsem si jí zapsala do diáře, abych tě dneska tady mohla ohromit?“

Ne, to ne. To mu bylo jasné. „Tak ale proč jsi mi nic tenkrát neřekla? Když jsi věděla, že mě znala před tou nehodou, tak nám mohla pomoci se vzpomínkami. A ty jsi to úplně zadržela.“

„Nemysli si, že mě to taky hned nenapadlo, ale nakonec z ní vypadlo, že jste se viděli jen párkrát. Vypadalo to dost nevinně, zahrála slušný divadlo. To mi všechno došlo ale až potom, když jsi mi řekl, že o ní chceš se mnou mluvit, že se objevil někdo z minulosti a jak se jmenuje. Je to dost neobvyklý jméno, žejo. Jenom se dívám, že ke mně šla pod svým jménem. Možná chtěla, abych ti o tom řekla.“

2.1.5

„Je mi z těch keců na blití. Dyť ty tvoje závěry můžou bejt taky úplně zcestný.“

„Dala jsem si to dohromady. A to jsem ani netušila, jak daleko to za ty tři tejdny zašlo.“

„Mohla to bejt opravdu náhoda. Mohla.“ Trval na svém. „Ty jsi psycholog a ona nemá nohy, kurva! Není nic divného na tom, že potřebovala pomoci. No a to, že mě viděla odtud odcházet, to je taky přece klidně možný, a že nechtěla, abysme se potkali, to já moc dobře vím, musela se nejdřív přesvědčit, že to zvládne. Ty jsi tam nebyla, když přišla, jak byla nervózní, jak... se musela snažit, jak se bála. To bylo autentický. Já nejsem debil. Přemýšlím. A věřím jí. Věřím.“

„No, tak věř a víra tvá tě uzdraví. Nemám ti k tomu co říct. Jestli ti stačí, že se tvoje minulost bude skládat z toho, co ti ona napovídá, aniž by to byla pravda, tak na to máš právo. Třeba ti vymyslí hezkou minulost a budete žít šťastně, až do smrti.“

„Tohle nebudu poslouchat!“ Šmahem smetl zápisník se stolu a ve vteřině za sebou práskl dveřmi.

Seběhl po schodech a vyrazil ze vchodu. Po pár krocích se zastavil. Zvedl hlavu k

oknu v prvním patře. Stála tam a dívala se za ním. Zřejmě jako vždycky, jak říkala. Nikdy si toho nevšíml. Nikdy se neohlížel. Pobavili se, zapnul si kalhoty a šel. Určitě žárlila. Kvůli sexu se ženská za chlapem z okna nedívá.

Odhadnout – opakoval si ještě. Ne uhodnout, ale odhadnout.

2.2 Tony

2.2.1

Zkontroloval platnost svých cestovních pasů. Ten modrý australský byl trochu umolousaný, jak ho pořád nosil při sobě. Pořád se cítil Australanem, a tak mu přišlo divný, že by ho měl vyměnit za ten český, červený, který ještě dneska zářil novotou, i když už ho taky nějaký ten pátek vlastnil. Vyřídili mu ho krátce potom, co se vrátil z nemocnice. Postarala se o to Adéla. Dokonce o český pas požádal ještě před tou osudovou nehodou, ale zapomněl to stejně jako všechno ostatní.

Když mu na další schůzce Adéla pas předávala, protože měla plnou moc ho za něj vyzvednout, byl překvapený. Pro ostatní bylo naprosto nepředstavitelný, že mohl tak dokonale zapomenout. Pokaždý se tvářili nedůvěřivě. Ztratit paměť neznamená jenom nevědět, co jsem dělal před týdnem od rána do večera, nebo kdy jsem byl naposled v kině, nebo nepoznat nějakou tvář. To prostě znamená úplnou tmu. Nic. Takže ne, ani to, že jsem žádal o český pas, si nepamatuju. Ani proč. Chtěl jsem tu zakotvit natrvalo? Nevím. Fakt nevím. Naštěstí Adéla tyhle otázky klást nemusela. Sice ji trochu vyvedlo z konceptu, když zíral na ten pas a ptal se, co to je, ale dokázala mu pohotově říct, proč o něj žádal a co měl v úmyslu. Potřeboval český pas kvůli cestám po Evropě. Bylo by to mnohem jednodušší s pasem člena Evropský unie.

2.2.2

Teď před ním na pultíku ležely dva pasy. Ten český nikdy vlastně nevyndal ze šuplíku, protože za celých pět let, co ho měl, nevytáhl paty z Prahy, natož z Česka. Dokud si nevzpomene na všechno, nebude se nikde cítit úplně bezpečně. Ne, že by snad očekával nějaký další útok na svou osobu a paměť, ale vnitřně se prostě bál a radši se držel svého známého okruhu, kde se cítil v bezpečí.

Julie plánovala navštívit jednoho starého známého v Anglii a měl ji doprovodit. Skutečně doprovodit, protože nechtěla cestovat s vozíkem a na svých vlastních nohou byla ještě nejistá a potřebovala oporu. A pak taky někoho, kdo bude v Anglii řídit a vozit ji po místech, který chtěla navštívit. Sám v Anglii ještě nikdy nebyl. Sice pocházel z exotické Austrálie, kam se většina Čechů za celý život nepodívá, zato ještě nikdy nebyl v Británii, kde už byl každý druhý Čech, jak mu připadalo. Český pas mu

není na tuhle cestu k ničemu. Británie už je mimo EU. Zato s pasem člena Britského společenství mohl s klidem odjet. Platný byl ještě rok.

Začal hledat svůj kufřík, se kterým sem tenkrát přijel tak špatně vybavený do české zimy. O Anglii slyšel, že tam sice skoro pořád prší, ale zároveň tam nebývá moc zima. Tak snad uprostřed evropského léta nemusí shánět žádný speciální vybavení. A vystačí si zase s džínama, tričkem a teniskama. V jeho malém pokojíku nebylo zas tolik míst, kde by mohl být kufřík uložený, ale přesto ho nenašel. Kdoví, co s ním tenkrát udělal. Bude si muset pořídit nový. To se mu vůbec nechtělo. Jít někam, vybírat, nakupovat, to ho strašně otravovalo.

2.2.3

Uvědomil si, jak je nervózní. Opravdu nechtěl opustit tenhle bezpečnej kout světa. Ale musel. Jednak to slíbil a jednak se nemůže pořád schovávat. Když ani není před čím. Třeba z něj naopak tíha toho zapomenutýho roku spadne, až odsud na chvíli vypadne.

Nevěděl, kdo je ten pán, za kterým jedou. Julie prostě řekla starý známý a on nevyzvídal. Až teprve na místě si naplno uvědomil význam slova starý, které použila. Tonymu bylo osmdesát tři. Žil jen se svým psem v obrovském baráku. Barák nebylo to pravý český slovo. Byl to manor. Panské sídlo. Rozlehlý dům se spoustou pokojů zařízených starožitným nábytkem, které nikdo neobýval. Žil tam úplně sám už několik let. Od chvíle, kdy se legálně vypořádal se svou dlouholetou partnerkou, kterou ke své spokojenosti odlifroval do bytu v Londýně a sám si dál užíval klidu na venkově.

Měl jen jakéhosi zahradníka a údržbáře v jednom, a hospodyně, která se starala o dům a vařila. Veškerá jeho společnost, žádná rodina. Ta podobnost s ním samotným přišla Jamesovi neuvěřitelná. Byl skoro o polovinu mladší, ale taky nikoho neměl. Rodiče, sourozence, strejčka, ženu ani děti. Jednou třeba skončí úplně stejně. Jenže, bylo to nějak špatný, žít v klidu a tichu, obklopený přírodou? Kam oko dohlédlo, byly louky a lesy, které patřili k Tonyho domu. Třeba po rušném životě takhle dožít opravdu chtěl a ničeho nelitoval. Napadlo ho, že si s chutí přečte jeho paměti, aby tu podobnost mohl víc prozkoumat.

2.2.4

Julie tam přijela přesně proto, aby takové paměti vznikly. Starý pán byl donedávna velkým šéfem nadnárodní korporace a chystal se sepsat svoje paměti spojené s jeho byznysem, které si vyžádala nějaká americká organizace na podporu mladých podnikatelů. Julii znal z dob, kdy ještě pracovala v české pobočce toho mezinárodního gigantu. Nějak se dohodli, že právě ona je ta pravá, která ho

vyslechne a ty paměti sepíše. Možná se mu pochlubila, že její pradědeček byl spisovatel, a proto dostala takovou důvěru. Snad je pro napsání pamětí taky potřeba nějaký spisovatelský um, kterým Julie dejme tomu oplývala, ale James si moc neuměl představit, jak si poradí s angličtinou. Ledaže by ho sem táhla právě proto, aby jí s tím pomohl, napadlo ho.

Julie vstávala se svítáním a užívala si soukromí u krytého bazénu. Vznášet se ve vodě jí dělalo náramně dobře, protože stát celý dni na protézách ji unavovalo a hlavně bolelo. Než všichni vstali, tak už byla ve formě, zrelaxovaná, načesaná, nalíčená a hlavně vzpřímená. Kolem bazénu se pohybovala po čtyřech. Bylo to docela pohodlné, ale strašně nedůstojné. Před Jamesem to na vozíku bez protéz zvládala, ale jinak neměla moc chuť přitahovat pozornost na svoje pahýly. Chtěla, aby ji lidi vnímali úplně normálně, aby si nevšíмали a pokud možno radši ani neuvědomovali, že má protézy.

2.2.5

Celé dopoledne pak seděla s Tonym v pokoji s prosklenou stěnou směrem do atria domu a povídali si, zřejmě jí vyprávěl svůj životní příběh. Julie poslouchala a všechno si nahrávala. Přesto Jamesovi chvílema připadalo, že se Julie víc zajímá o Tonyho pozemské statky než o zkušenosti, znalosti a dovednosti, které by mohl sepsáním svých pamětí předat další generaci.

Jiskřily jí oči, když sjížděli plošinovým výtahem do sklípku, který byl pod kuchyní a kde měl Tony uloženou část svého jmění v lahvích archivního vína. V garáži za Tonyho ložnici obdivně vzdychala nad Jaguarem a Aston Martinem. Protože sama řídit nemohla, dělala na Tonyho oči, aby ji dovezl na nějaké místo, které ve svých pamětech zmiňoval a které bezpodmínečně potřebovala vidět a vyfotit. Starý pán vypadal spokojeně, že má dny naplněné činností, působil svěže až skoro nadšeně, že se o svůj luxus může dělit s někým, kdo ho tak náležitě ocení.

Jamese Tonyho bohatství neohromilo, protože v něm sám žil. Bral ho jako úplnou samozřejmost, že na něj občas i sám zapomínal. Nepamatoval si sice žádný detaily, ale tušil, že měl vždycky dostatek. Když musel tenkrát narychlo odcestovat do Prahy, nepátral po cenách letenek. Prostě vybral co nejdřívější datum odletu a zaplatil za letenku. Netušil, že to byla jedna z nejdražších cest ekonomy třídou, které kdy katarské aerolinky prodali Australanovi.

2.2.6

Procházel Tonyho tichým domem a prohlížel si zarámované fotky na stěnách. Tohle byl hlavní rozdíl mezi nimi. Tony měl na co vzpomínat. A kdyby nešťastnou náhodou ztratil paměť, byl obklopený spoustou připomínek minulosti. Zarámované výstřižky

rozhovorů, které během desetiletí poskytl různým novinám a časopisům. Osobní poděkování děkana nějaké univerzity za jeho finanční podporu. Spousta skupinových fotek, kde uprostřed vždycky stál Tony, mladý, ve středním věku, i jako starý pán. Pořád obklopen houfem věrných spolupracovníků a pořád v centru pozornosti. Ve vstupní hale vítala návštěvníky Tonyho měděná busta, dárek známé sochařky, jejíž umění také finančně podporoval. V kulečnickovém salonku fotky z různých oslav s věnováním nebo poděkováním.

Ten mladík, co většinu jejich pobytu trávil na traktůrku a sekal lány trávníků kolem Tonyho domu, byl k Jamesovu překvapení Slovák, takže se s ním dokázal domluvit i česky. Poprvé si mohl uvědomit tu zvláštní sílu češtiny, která mu dosud unikala. Anglicky se člověk na různých úrovních mohl domluvit kdekoli na světě. Ale česky, to ho ani ve snu nenapadlo. Sice si vzpomínal, jak mu Češi vysvětlovali podobnost mezi češtinou a slovenštinou, ale na vlastní kůži si to vyzkoušel poprvé. Bylo to fascinující. Mariánova slovenština mu v podstatě zněla jako jeho vlastní nedokonalá čeština.

2.2.7

James se poměrně nudil, ale zároveň ho to místo uprostřed ničeho podivně uklidňovalo. Občas seděl na svahu a pozoroval ovce, co spásaly trávu na Tonyho pozemku. O to méně práce měl jeho zahradník, i když i tak tam bylo práce habaděj. Jak se o pár dnů později od Mariána dozvěděl, Tony nebyl žádný lidumil. Svoje zaměstnance sice dobře platil, ale nic jim neodpustil a zapřahal je o trošku víc, než bylo úplně legální. O jednu hospodyni nedávno přišel, protože padla vyčerpáním. Do určité míry to byla i její chyba, připouštěl Marián. Ukousla si moc velký sousto a v šedesáti letech už prostě nezvládla obstarávat celý dům včetně mytí milionu oken. Jenže výdělek byl lákavý a když nebyla soudná ani ona, ani její zaměstnavatel, odskákala to na zdraví. Tony byl nakonec rád, že z toho nebyla žádná kauza, když si pro ni přijel její syn a řekl, že ze dne na den končí a chce pro matku odstupný, tak Tony rád zaplatil, než by čelil nějakým obviněním, že zneužívá pracovní sílu.

Marián pak dostal za úkol sehnat mladou hospodyni. Tony předpokládal, že bude lovit mezi cizinkami z východu. Jednou tam dočasně už prý nějakou mladou Češku měl a byl spokojený, protože pracanti z východní Evropy jsou zvyklí dřít a moc neremcat. Žádný milý dědoušek, bylo by naivní si to myslet o někom, kdo po léta úspěšně řídil nadnárodní gigant a nadělal při tom pohádkové bohatství.

2.2.8

Při jedné ze svých toulavých nálad došel James k samostatné garáži, nad kterou byl byt správce. Správcem byl Marián, od jara do podzimu převážně zahradník, v zimě řidič a po celý rok navíc údržbář v jedné osobě. Právě umýval land rovera, kterého

používal na běžné vyjížděky pro nákupy. Vedle čekal na umytí ještě sedan rover, s nímž zase jezdil Tony každé ráno do vesnice pro noviny, aby tak zůstal ve spojení s okolním světem.

Mobilní signál uvnitř Tonyho velkého domu nebyl. Muselo se chodit telefonovat pod pergolu kousek od zadního vchodu. V případě nouze. Protože Tony po čtyřiceti letech rušného života chtěl mít v důchodu od všeho a od všech pokoj. Jediným kabelem do jeho pracovny přivedený internet, kde Tony každé ráno v sedm hodin zasedl, aby vyřídil e-mailovou korespondenci. Jinak nic. Absolutní klid. Jen pevná linka s koncovkou v každém obytném pokoji.

Jamese ubytovali v pokoji s výhled na pozemky, do dále. Okno vedlo na severní stranu, takže tam byl celý den příjemný stín. Zatímco Julie měla pokoj s okny do atria. V atriu byl úhledný parčík a za ním v protějším křídle Juliin oblíbený bazén.

2.2.9

Když už byl Marián s Jamesem v přátelském hovoru, tak Tonyho docela slušně pomlouval. Sám obýval podkrovní krcálek nad garáží a dědek měl asi patnáct pokojů a obrovské bazén, ve kterém prý nikdy nesmočil ani palec a Marián ho musel udržovat a čistit a koupat se v něm samozřejmě nesměl. Přiznal se Jamesovi, že jediné, co ho na tom místě drží, je, že starej pán pořád ještě dost cestuje a kdykoli je pryč, užívá si Marián v jeho domě. Koupe se v bazénu, hraje sám se sebou biliard, povaluje se na drahých gaučích v jednom ze tří obývacích. Vždyť je to věčná škoda, když to vůbec nikdo nepoužívá. James tenhle proletářsky trucovitý přístup nechápal, ale Mariána rád poslouchal. Ten kluk, ať dělal, co dělal, do všeho šel s vervou. Zastal spoustu práce no a pak si za ni vybíral odměnu v naturáliích tak, jak mu to vyhovovalo. A nikoho tím nepoškozoval. Nic neukradl, nic nezničil.

Spustil se slejvák. James přidal do kroku a schoval se pod přístřeškem garáže. Jestli nechce být promočený na kost, než dojde do domu, tak tady zkusne docela dlouho. Nebe bylo úplně šedivé a nad lesy na obzoru bylo vidět blesky a hromy ho úplně ohlušovaly. O minutku později se lekl, jak se za ním začaly otevírat dveře garáže. Byly na dálkové ovládání, což pochopil ve chvíli, kdy se ze zatáčky přiblížil land rover. Marián se zřejmě vracel z nákupu.

2.2.10

Pozval Jamese nahoru, aby dole nemoknul. Pršelo už málem vodorovně, takže přístřešek byl chabý úkryt. V tom příbytku nad garáží bylo trochu dusno, pootevřeli střešní okna na závětrné straně poslouchali dunění hromů a šumění deště.

Marián ho vyzval, ať se posadí. Jestli nikam nespěchá, že tu spolu docela chvilku ztvrdnou. Nalil mu meruňkovici, kterou vypálil jeho táta na Slovensku. Tu si musíš

vziať so sebou, synček, nič také tam nikde nezoženieš. Co půl roku jezdil na pár dní navštívit rodiče. Nebral to jako návštěvu, prý spíš jako kontrolu, jestli jsou v pořádku a něco nepotřebují. Peníze od něj nechtěli, ale pokaždý jim něco koupil, co jim přišlo vhod. A pokaždý si za to do staré dobré Anglie dovezl pár lahví domácí meruňky nebo slivovice, aby na domov nezapomněl.

Přitukli si.

Jamese překvapilo, s jakým pohrdáním mluvil Marián o Julii. Myslel si napřed, že ji nemůže znát, ale dozvěděl se od něj něco, co od Julie nevěděl. Byla už tady na návštěvě hodněkrát předtím. A prý se chovala, jako by jí to tu patřilo.

2.2.11

„Ako môžeš vydržať s tou nafúkanou kravou?“ Zeptal se doslova. „Chápem, že sex může byť pre niekoho veľmi silný dôvod, ale čo z toho máš ty?“

James se na něj podíval nechápavě. „Nemyslím si, že je tak hrozná. A ty její nohy, to není při sexu překážka.“

„To, že nemá nohy, je podľa mňa jej najmenšia vada.“ Vypadalo to, jako by si Marián nejradši odplivl.

„Tak je trochu na prachy, no.“ Připustil James. A uvědomil si, že mu to nijak nevádí. Překvapilo ho, když viděl, jak je Julie nadšená ze všeho, čím tady byla obklopená, ale nepřišlo mu na tom nic špatného. A nikdy ho ani ve snu nenapadlo, že by třeba byla s ním kvůli jeho majetku. Nikdy si od něj nic nevzala, nikdy po něm nic nechtěla.

„Tá len každého využíva. Nenájde si nikdy chlapa, ktorému by to musela vracať, však? Starého Tonyho, ktorý sa už na nič nezmôže. Teba, ktorý po nej už z princípu nebudeš nič chcieť...“ Ušklíbl se Marián

„Chceš mi naznačit, že ti připadám...“ přimhouřil oči James, „že vypadám jako teplouš?“

Marián pokrčil rameny. „Nemyslím si, že nejako konkrétne vyzerajú.“

James zakroutil nevěřičně hlavou a pak si před obličejem chvíli otáčel svou rukou. „Prsty mám prej jako slečinka. To už mi někdy někdo řekl. Ale to ostatní,“ odmlčel se, „to je úplně normální.“ Zasmál se. Pak pokračoval: „A ne každý, kdo nemá traktor, je teplej.“

„Nie každý, kto ho má, nie je.“

James chvíli zpracovával filozofickou hloubku toho prohlášení. Pak se přes skleničku podíval na Mariána. Ten jeho kukuč se mu vůbec nelíbil.

2.2.12

Poslední den jeli do Newbury. James si jízdu užíval, cítil, že řídit vlevo má v krvi, je to daleko pohodlnější, než když se musel v Čechách soustředit na jízdu vpravo. Sice už dávno neřídil, ale v tom prvním roce si prý s Julií často půjčovali auto na výlety. I na ten poslední. Kterým nadlouho všechno skončilo.

Julie se chtěla podívat na všechna místa, která jí Tony popisoval, a všechno si fotila. Stačilo jí, že do Newbury jezdíval Tony na dostihy a hned to musela vidět, a tak James usedl zavolat a jel, kam m uřekla. Někam ji zavezl Tony osobně, když měl zrovna náladu a bylo hezky, protože Julie se mermomocí chtěla projet Jaguárem nebo Aston Martinem, který Tony samozřejmě nikomu cizímu nepůjčoval. Marián je směl tak akorát vyvézt před garáž a pořádně vyčistit. Ale pokud jeden z těch plechových miláčků potřeboval do servisu, vezl si ho tam Tony osobně. A Marián za ním musel roverem a přivést ho zpátky.

Sjezdili toho v Anglii za ty dva týdny poměrně dost. Dostali se spolu dokonce až do Irska, kam Tonyho příběh zasahoval. Většinu života prožil v Kalifornii, ale touhle etapou se v jeho pamětech evidentně nezabývali. Nebo možná zatím nezabývali. Kdoví, kam Julie potáhne Jamese příště. Radši se nevyptával.

2.2.13

Trochu se pohádali, že si nevzal ten český pas, protože s ním by se mu do Irska zase cestovalo líp. Jak mohl sakra vědět, že pojedou do Irska, když jeli do Anglie a tady se mu spíš hodil australskej? Julie neodpouštěla žádnou nedokonalost. I když to Jamese štvalo, vždycky jí tu přísnost hned odpustil. Kdyby nebyla tak přísná i na sebe, živořila by z invalidního důchodu, litovala se a nadávala na celej svět. Místo toho pracovala pro Tonyho nadaci, díky tomu si vydělávala a bydlela důstojně. Vyprávěla mu o tom během letu, aby byl v obraze.

Když se po tom úrazu dala trochu dohromady, obrátila se na Tonyho. Souhlasil, že jí pomůže a založil pobočku svojí nadace v Čechách, oficiálně přihlásili sídlo v upraveném bezbariérovém bytě, který nadace zakoupila a kam se Julie hned mohla nastěhovat.

S takovou oporou mohl počítat málokdo. Jestli vůbec kdo. Měla před sebou představu hroživé budoucnosti a místo toho se díky její houževnatosti, až na ten zdravotní problém, její život vrátil do starých kolejí.

2.3 Soňa

2.3.1

Zhruba padesátnice. Nerad generalizoval, ale typická Češka toho věku. Nemastná neslaná. V týhle zemi už byly ženský v padesáti starý, těšily se na vnoučata, nosily pohodlný boty a nemožný účesy. Ale co dělá v tady? Ani nevypadala zvlášť intelektuálsky. Vypadala spíš, jako by sem zabloudila. Nebo jako by chtěla zadarmo na záchod, opravil se. Jo, přesně tak vypadala. Na restauraci nemá, aby si tam něco dala a odskočila si. Praha je drahá. Nebo je lakomá a za veřejné wc se jí platit nechce. Odhadnout – opakoval si, odhadnout lidi uměl. Chvíli přemýšlel, jestli ji dozadu na wc pustí. Přece tu tetku nepošle pryč. Vybrala si antikvariát, protože je tu málo lidí. A zřejmě si myslí, že to tu vede nějakou páprdu, jako byl jeho strejček, a ten se nad ní slituje. Slituju se i já. Vždyť za to nic nedám, prostě ji pustím. No a co?

„Hledáte něco zvláštního?“ Zeptal se profesionálně, aby jí neztrapnil.

2.3.2

Kouká na něj. Nic neříká. Stydí se? Nečekala, že tu narazí na vysokýho blondáka, který vypadal spíš jako odrostlý plod její mladistvé lásky, než jako nějakou páprdu? James odhadoval, že je tak zhruba jen o pět let mladší než ona, protože dobře věděl, kolik mu je. Ale kdo ho neznal, tipoval by mu sotva pětatřicet.

„English?“ Zeptal se opatrně. Že by se přece jenom tak strašně spletl? Je to cizinka? Nějaká extravagantní prachatá intelektuálka, co se maskuje za prostou tetku, aby ji nikde zbytečně nenatáhli?

Zamračila se. Neřekla nic a otočila se k němu zády. Pak pomalu odcházela ke dveřím.

„Hledáte někoho?“ Zkusil to. Třeba fakt přišla za strejčkem. Nemusela vědět, že je po smrti. Bylo by mu líto, kdyby jen tak zklamaně odešla. Třeba to byla hodná ženská.

Pomaloučku se otočila. „Jo, to hledám.“ Pokývala hlavou a jakoby uraženě našpulila rty.

„Strejček, teda pan Strejc, co to tady vedl, už zemřel. Je mi líto. No a já jsem to tu zdědil. Jsem jeho syn... synovec.“

„Pět let a co to s člověkem udělá.“ Povzdechla si.

2.3.3

Pět let pro něj bylo trochu zaklínadlo. Pět let žije úplně bez vzpomínek na svou českou minulost. To ale ona přece nemohla vědět. Možná myslí, že byl strejček pět let nemocnej. Než zemřel. To zas ale nevěděl on. Moc se o podrobnosti nezajímal.

Jednoho dne mu matka oznámila, že její bratr v Praze zemřel a že musí letět na pohřeb. A vypořádat pozůstalost. Nestačil se nic dozvědět, hned začala organizovat cestu, shánět nejpřímější letenku, balit kufry. Ta si určitě zabalila správný zimní oblečení. Věděla, že v lednu v Praze sněží a mrzne. Prožila tam celý mládí. Až se jednou rozhodla, že zůstane v Austrálii. Máma byla kdysi úspěšná gymnastka a v těch čtyřiaadvaceti tenkrát už vlastně její kariéra pomalu končila. Nabrnkla si postaršího pracháče a žila si jako v bavlne. Byla cílevědomá. Odhodlaná. Tak si ji pamatoval. Snad po ní i něco zdědil. Ničeho se nebála. A k čemu to bylo? Kufry plný kožichů a kozaček a než došla na letiště, zbyla z ní už jenom vzpomínka.

„Já tu nežil. Strejčka jsem neznal. Nevím, jestli byl nemocnej.“ Řekl omluvně, aby vysvětlil, proč přesně neví, o čem mluví.

„Byl to starej pán, samozřejmě že byl nemocnej. A taky byl lakomej a zlej. Já jenom nechápu, že jsi mě nepoznal.“

2.3.4

Minulost? Přišla minulost? Byl tak zmatený, že první, co mu hlavou proběhlo, nebyla otázka ,kdo to je‘, ale jako v případě Julie: ,proč jsi sakra nepřišla dřív?‘ To je nějaký komplot, že ho nechali pět let tápat ve tmě a pak se pomalu začnou vynořovat? Ale tahle ženská – co by mohl mít kdy společného s touhle ženskou? Která sice ví, že je to pět let, ale přitom dělá, že neví o jeho nehodě a ztrátě paměti? Připadalo mu to jako skrytá kamera. Kdyby nebyl ve svém vlastním obchodě, kde znal každou píd', určitě by se po ní začal rozhlížet.

Prohlížel si ji a kroutil hlavou. Že by to byla strejčkova přítelkyně? Nebyl ženatý. Proč by nemohl mít nějakou přítelkyni? Dědek jeden – pomyslel si trochu obdivně a trochu znechuceně. Měl by vlastně dost mladou přítelkyni, teď by mu bylo už skoro osmdesát, takže tahle baba byla o generaci mladší, pro něj zájček. Jo, perfektně by se k němu hodila. K páprdovi, co má vepředu zatuchlej antikvariát a vzadu udržovanej šmajchlkabinet. A když řekla, že byl lakomej a zlej, možná naráží na to, že všechno zdědil nějaký přivandrovalec a ona nic. A teď bude asi něco chtít.

2.3.5

Hned od začátku se mu vůbec nelíbilo, že měl všechn ten majetek po strejčkovi zdědit on. Zdělila ho teda původně máma, jako jeho nejbližší příbuzná. Napakovala by se, jako když zemřel táta. Ta v tom uměla chodit. Ale ne, nebyla chamtivá, na ty baráky v Praze měla nárok, když je po revoluci její rodina zrestituovala. Nechala všechno bratrovi. Sama byla dost za vodou a do Čech se už vrátit stejně nechtěla. A taky měla možná trochu výčitky, protože její starší bratr celou dobu v tom strašném režimu vydržel a snášel i stranickou šikanu kvůli její emigraci. Aspoň takhle nějak v

kostce si rodinnou historii pamatoval.

Jestli teď přišla nějaká osoba, která se o strejčka možná i starala, když mu bylo nejhůř, která s ním nějakou dobu žila a pak zůstala úplně odstrčená, tak se s ní rád rozdělí. Tak moc si chtěl vzpomenout na minulost, a všechno to „jmění“, jak říkala máma, pokud si to slovo z angličtiny dobře překládal, mu bylo úplně na houby. Klidně půlku vymění za to, že mu ta ženská řekne něco o tom zmizelém roce. Před chvílí zmínila, že ji nepoznal. Takže se znali. Nebude už se muset spoléhat jen na útržkovité vyprávění Julie, která stejně nedokázala popsat nic víc než chvíle, kdy byli spolu. Takže ten obraz minulosti byl dost nevyvážený. Věděl, co dělal, když byl s ní. A ve zbývajícím čase jako by ani neexistoval.

Zůstal úplně zkoprnělý, když mu řekla, že je jeho sestra.

2.3.6

„Nikdy jsem neměl žádnou sestru.“ Odpověděl automaticky.

„Proč to říkáš? Slíbil jsi mi, že... Aha, ale teď se za mě stydíš. Chápu. Jsi stejnej zmetek jako byla máma. Všechno jen pro sebe, pro svůj prospěch. Akorát mě může čert vzít, že to vždycky odskáču já.“ V očích se jí zaleskly slzy.

Nejradši by se sebrala a utekla. Jenže si to nemohla dovolit. Potřebovala ho. A potrebovala jeho peníze. Musela tam stát a ponižovat se, dokud mu do puntíku všechno nevyčetla. Chtěl ji několikrát přerušit a vysvětlit, že si na nic nepamatuje, ale ona byla v ráži a nedala se zastavit.

Zamrazilo ho, když mu nakonec svého proslovu ještě vyčetla, že se ani jednou nezastavil za jejím synem, když byla ve vězení. To už na něj bylo moc.

„Tak dost!“ Zarazil ji. „Nic z toho, co mi tu říkáte... říkáš,“ opravil se rychle. „Nic z toho si nepamatuju. Možná je to pravda, ale nepamatuju si to. Jaký sakra vězení? To já tu žiju pět let jako ve vězení, bez vzpomínek. Jedinej důkaz, že ten rok existoval, je tenhle zavšivenej bookshop a tahle pitomá jizva.“ Rukou si trochu prohrábl vlasy, které už po těch letech jizvu dobře maskovaly.

Teď zas byla jako opařená ona.

2.3.7

„Ty... si mě teda opravdu nepamatuješ? Protože se ti něco stalo a... měl jsi úraz? Ztratil jsi paměť? Doopravdy?“ Začínala chápat.

„Jo.“ Odpověděl nervózně. Podíval se na hodinky. Čtyři odpoledne. Do zavíračky dlouho. Poruší dneska svůj železný režim? A proč ne. Stejně se ho držel zuby nehty jen proto, aby měl nějakou jistotu. A najednou přišla jeho sestra. Sestra sakra! Teď se snad už dozví všechno, co chtěl vědět. A konečně začne zase normálně žít.

Vytáhl z kapsy klíč, zkontroloval, že si nikdo nehoví mezi regály na koberečku, vyběhl po schodech, otočil cedulku na dveřích na „closed“ a cvakl klíčem v zámku.

„Na to potřebujeme klid.“ Pořád na ni nevěřicně zíral. Sestra. Ženská, kterou považoval za milenkou svého přestárlýho strejčka.

Usadili se u čtecího stolku. Dívali se na sebe a ani jeden nevěděl, kdo byl měl začít. A čím. První se odhodlal James.

„Měl jsem nehodu. Pamatuju si, kdy a proč jsem přijel do Prahy a dál nic. Všechno mezi tím a tou nehodou mám vygumovaný. A nikoho tu pořádně neznám, takže se mi za celých pět let nepovedlo nic o sobě zjistit. Teď ty.“ Vybídl ji.

2.3.8

„Přišla jsem za tebou asi měsíc potom, co ses tu usadil. Seznámila jsem tě s mojí rodinou. Nějakou dobu jsme se vídali. Slíbil jsi, že se o nás postaráš. Pak se to stalo. Byla to moje chyba, mám na svědomí dva lidi. Šla jsem do vězení. Nedávno mě pustili.“

Tak těchhle pět let měla na mysli, když na začátku řekla, co to s člověkem udělá. Měla na mysli sebe. Že ji vězení tak poznamenalo, že ji ani vlastní bratr nepoznal.

„Jak se jmenuješ?“ Zeptal se.

„Soňa.“ Ne, ani když vyslovila svoje jméno, nepřipadalo mu povědomé. Prostě si ji vůbec nepamatoval. Jako si nepamatoval Julii. Jako si nepamatoval Adélu. S každým jednal, jako by je viděl poprvý v životě. Muselo to pro ně být strašný. Pro něj zase bylo strašný zjistit, že jediný dvě osoby, který mu byly blízký, měly tak neuvěřitelný překážky, aby za ním po nehodě přišly a pomohly mu se vzpomínkami hned. Jedna neměla nohy. Druhá byla za katrem. To se mi snad zdá. To mě musel někdo hodně nenávidět! Přitom ale věděl, že ten, kdo mu tenkrát rozbil hlavu, těžko mohl naplánovat i ty následující dvě události.

„Určitě jsi mi už všechno vyprávěla, ale asi chápeš, že to potřebuju slyšet znovu. Mohla bys to zopakovat ještě jednou prosím? Kde jsem vzal sestru? Máma emigrovala do Austrálie a tebe tady nechala? Jenom s tvým tátou? Byli manželé?“

2.3.9

Zasmála se. „Možná jsi ztratil paměť, ale jsi to pořád ty. Znala jsem tě chvílku, ale moc dobře si pamatuju, že tenkrát ses mě ptal úplně stejně. Úplně na to samý.“

Uvolnila se. „A omlouvám se, jak jsem tu na tebe vyjela. Víím, že nejsi stejnej šmejda, jako byla máma. Nevěděla jsem, co se ti stalo.“

„Co se stalo nevím ani já.“ Povzdechl si.

Vypadalo to, že si tenkrát rozuměli. Jen k sobě tu cestu museli zase znovu prošlapat. Dozvěděl se věci, který už předtím jednou věděl. Byl to šílený příběh a napadlo ho, jestli přece jen neztratil vzpomínky záměrně. Jestli ve chvíli, kdy jeho vědomí bylo ochromené, jeho podvědomí nevyužilo příležitost a vše, na co by radši zapomněl, prostě z jeho paměti vymazalo. Nechtěl možná vědět, že jeho matka emigrovala z Československa těhotná, nechala tady dceru, manžela a zároveň jeho tátu, nechala tady bratra a vypařila se.

Rozvod se pak podařil nějak na dálku, pro tátu i pro Soňu bylo lepší, když se jí oficiálně mohli zříct. Soně bylo šest let. Musela se s tím nějak vyrovnat. Mezitím se on narodil v Austrálii a nechal se vychovávat chlapem, kterému říkal táto, i když nebyl jeho synem. Čekal, že by při téhle představě mohl pocítit nějakou lítost, ale jeho australský otec v jeho vzpomínkách vůbec nefiguroval. Zase jen ta placatá vybledlá fotka, nic víc. Žádnéj pocit. Možná se ho ujal jen oficiálně, aby byl malej James legálně Australanem a měl jednodušší život. Možná že spolu s mámou ani nežili, že jenom pomohl ubohé zbouchnuté emigrantce k důstojnému životu.

2.3.10

Snažil se objevit ztracené vzpomínky z toho roku v Praze, ale čím dál tím víc byl přesvědčený, že toho ztratil mnohem víc. Chybělo mu spoustu detailů z jeho australského života. To bylo teď ovšem vedlejší. Teď potřeboval od Soni zjistit všechno o svojí rodině. Zdráhavě se zeptal: „A náš táta – žije?“

„Teď už ne. Umřel loni. Ani jsem mu nemohla jít na pohřeb. Ani jsem nevěděla, že ty taky ne. A mému klukovi bylo teprve sedmnáct.“ Zatřásla se jí brada. Taky měla blbý vzpomínky. James nechtěl nikomu dělat starosti kvůli pátrání po svojí minulosti. Julii to neustále připomínalo její nohy. Všechno to ale spolu souviselo. Nedalo se tomu vyhnout.

„Znal jsem ho?“

„Ty opravdu vůbec nic nevíš? Jak já ti závidím! Strašně ráda bych zapomněla posledních pět let. K čertu s tím! Garantuju ti, že bych po ničem nepátrala. Smazala bych pět let a bylo by mi blaze...“

„To se ti snadno řekne, když víš, co chceš vymazat. Možná jsem to taky tak chtěl. Jenže teď to nevím. Myslíš, že dělám chybu? Já nevěřím, že se stalo něco takovýho, co bych chtěl zapomenout. Jo, to o mámě a tak, to není moc hezký zjištění, že člověk žil v úplném bludu až do pětáctyřiceti... no vlastně původně jenom do devětatřiceti... Jsem vlastně rád, že to vím. A jsem rád, že někoho mám. Proč bych chtěl vymazat tebe, svoji rodinu? Ne, to byla jenom pitomá náhoda. Takže táta...“

2.3.11

„Viděli jste se. Mluvili jste spolu. Měl vztek na mámu, že tě odvezla. Ne na tebe. Věděl, že byla těhotná, věděl, že jsi jeho. Když jste se potkali, byl rád, že tě vidí. Jsi mu strašně podobnej.“

„Rád bych mu šel na hrob.“ Řekl. A zase si uvědomil, že vůbec netuší, kde je pohřbenej jeho australskej táta. Nejspíš tam, co máma. Máma teda jenom symbolicky, nezbylo z ní skoro nic. Jenom zlatej nápis na náhrobku.

„A ty víš, co se stalo naší mámě?“ Zeptal se.

„Říkal jsi mi to tenkrát. Dobře jí tak.“ Ani se na ni za ten výrok nezlobil. To, co se stalo mámě nepochybně bolelo míň než to, co provedla Soně. Teď z ní promluvil ten šestiletý špunt, na kterýho se vykašlala vlastní matka. Trpěla kvůli tomu celý život. Zatímco ta, co to zavinila, měla to štěstí v neštěstí, že když pod silnicí vybuchlo plynové potrubí, její auto to roztrhlo vejpůl a ve vteřině bylo po všem. Takže místo aby se zúčastnila pohřbu svého bratra na druhý straně světa, skončila sama pod kytičkama. A na cestu do srdce Evropy se narychlo musel sbalit James a po jednom pohřbu v Melbourne spěchal zorganizovat ještě druhý do Prahy. Není divu, že se mu nechťelo vracet domů. Tady sice nikoho neměl, ale tam už taky ne. A ten antikvariát mu učaroval.

2.4 Lepší vzpomínky

2.4.1

„Kdybys mi řekla, že jsi těhotná, proč bych proboha dělal scénu? Řekneš mi, že čekáš dítě, chodíme spolu, jsme oba dospělí a svobodný, tak proč bych na tebe křičel? Takovej jsem přece nemohl bejt.“

Uvědomil si, že pokládá takový otázky, jaký by po něm chtěla Dana. Už s ní od té doby nemluvil, jenom hodně přemýšlel. A začal vidět určitý mezery v tom, co mu Julie vypráví. Napřed mu přišlo, že zkrátka jenom říká to, na co si sama vzpomíná, ale pak začal mít dojem, že záměrně něco vynechává a chvílema i překrucuje, protože to do sebe nezapadalo. A taky podezřele často odváděla jeho pozornost jinam, když se chtěl něco z minulosti dozvědět. Sice ochotně o něčem začala, ale malovala tak nesmyslný detaily, jako kdyby si to právě pro něj vymýšlela. Jako kdyby psala román.

2.4.2

„A proč jsi mi to říkala v autě? Proč jsi nepočkala na lepší chvíli?“

„Protože už jsem to nemohla vydržet, chtěla jsem ti totiž říct, že jsem šla na potrat.“

Byla jsem přesvědčená, že bys to měl vědět. To jsem ti řekla. Proto ses naštvál.“

Jo, to už dávalo větší smysl. To by se asi opravdu naštvál. Ne že by byl připravený být otcem, ale asi by nechtěl, aby se mu to jen tak oznámilo, jako by se ho to ani netýkalo.

„Víš, že chci vědět, co se stalo. Tak proč to neřekneš rovnou?“

„Pochop to. Když vím, jak jsi se tenkrát vztekal, tak jsem to nechtěla vytahovat. Nemá to žádnou souvislost s tím, co bylo dál. Udělal jsem to, řekla jsem ti to a je to pryč, nedá se to změnit. Tak proč ti neudělat vzpomínky na minulost trochu hezčí? Stačí, že se tím trápím já.“

Hezčí vzpomínky. Jak to sakra myslí?

„Takže jsem se rozčílil, a tak jsem tam asi někde zastavil na kraji lesa, tam kde se to stalo, žejo. Proč jsem zastavil?“

„Prostě ses potřeboval uklidnit, nechtěl jsi takhle řídit. Vystoupil jsi. Na čerstvej vzduch. Bylo tam hezky. Bylo po dešti, vonělo to tam vlhkým jehličím a...“

To už mu zase dělá hezčí vzpomínky?

„Co do toho sakra pleteš jehličí?“

„Slyšela jsem, že člověk si přes takový detaily může vzpomenout. Že vůně hodně povzbuzují vzpomínky. Tak kdyby sis to představil, třeba by se ti ještě něco vybavilo. Nevybavuje se ti nic?“

2.4.3

Uviděl to. Prožil to. Byl to jen mžik, ale vzpomněl si. Cítil znovu ten vztek. Viděl před sebou volant a za ním mokrou silnici. Měl nutkání pořádně dupnout na plyn, ale pak radši sešlápl brzdu a zajel ke kraji. Jo, tohle se stalo, to byla pravda. Chtěl vystoupit z auta. A ve zpětném vnitřním zrcátku někoho zahlídl. Nebyli v autě sami. Vzadu někdo seděl.

„Kdo s námi jel?“

„Proč by s námi někdo jezdil?“

„Julie, nehraj si se mnou. Někdo seděl vzadu, viděl jsem ho.“

„Ty už si vzpomínáš? To je neuvěřitelný. To je skvělý. Vidiš, že to funguje. Ty detaily. Jehličí. Vzpomněl sis?“

„Jenom záblesk. Někoho jsem zahlídl ve zpětném zrcátku. Kdo to byl?“

„Kousek s náma jeli stopaři.“

Zakroutil hlavou. Tohle byly přesně ty mezery, ty nesrovnalosti: „A ty jsi mi klidně

řekla o tom dítěti, když s náma seděli v autě úplně cizí lidi?“

„To už s náma přece nejeli.“

„Tak koho tam vidím?“

„To nevím, asi se ti to nějak smíchalo dohromady. To už jsme byli sami.“

„No a co bylo dál?“

„Já nevím.“

2.4.4

Už zase uhýbá. Dokud si nestihne něco dalšího vymyslet? „Říkala jsi, že si to pamatuješ.“

„Jenom, že jsme jeli pro tu loď. A co jsem v tom autě řekla. A že jsi zastavil. Ale pak se muselo něco stát, tobě i mně. A já si na to nechci vzpomenout. Stačí, že s tím musím teď žít.“

Probaha opatrně, okřikl se. Nemůže tak tlačit. Jeho někdo praštil po hlavě, ale jí přerazili nohy a hodili ji do řeky. Není divu, že to z paměti vytěsnila a nechce to vědět. „Slibuju, že když si vzpomenu, neřeknu ti nic, co by tě mohlo trápit. Já ale nutně potřebuju vědět, co se stalo mně. Nesnesu pomyšlení, že to někdo ví a já ne.“

„Nebylo by lepší, kdybys to nechal, jak to je? Stejně se nic nezmění. Nakonec jsme zase spolu. A určitě by nám tenkrát bylo stejně hezky. I když bych třeba měla nohy...“

Zamrazilo ho. Není právě tohle hraní na city?

Nakonec ho objala a začala ho svádět. Líbilo se mu, jak si s ním hraje, že ani po tolika týdnech téměř každodenního sexu prostě jen nehupnou do postele. Dneska ho to její herectví trochu děsilo. Dana měla pravdu, Julie mu mohla nakukat, co chtěla. A on jí to všechno sežral i s navijákem. Pochválil se v duchu, jak hezky si tenhle nový český obrat zapamatoval.

2.4.5

Sex byl úžasnej jako každý den před tím, ale dneska potom nedokázal usnout. Jako by začal střízlivět. Nevzpomínal si pořádně ještě na nic, ale mozek se mu vyjasňoval. Manipulovala s ním. Je to vůbec možný? Je možný, že se nechal takovou dobu vodit za nos?

Podobně vlastně vypadal každý jejich rozhovor na téma minulost. Něco krásného povyprávěla, ale jak došlo na tu nehodu, vycouvala. Ze začátku říkala, že si sama taky nevzpomíná. Věřil jí. Nevzpomínal si on, proč by si vzpomínala ona. Pak začala pomalu připouštět tu a tam, že si pamatuje nějaký střípky z té cesty, a tak to spolu

skládali dohromady. Nakonec ale vždycky nějak nenápadně zmínila svoje nohy, což pro něj byl červený semafor. Respektoval její bolest. Jenomže co když to nebyla bolest ale záměr? Něco před ním zatajit. Dokázala by popadnout něco těžkého a ostrého a praštit ho po hlavě? Možná dokázala, ale nebyla dost vysoká. To by musel sedět. Klečet. A co když jo?

Otřásl se zděšením. Někdo to udělal, ale proč by to dělala ona? A hlavně co se stalo pak? Utekla pryč spousty kilometrů, skočila do řeky, a přitom si zlámala obě nohy? Blbost. Fantazíroval. Nezasloužila si takový podezírání. Ale zároveň si o to koledovala tím, jak před ním pořád něco skrývala.

2.4.6

Vypráví mu o jejich minulosti, ale sama taky neřekla, že byla u Dany. Že ho tam viděla. To by přece nejspíš bylo to první, co by zmínila, kdyby tam byla opravdu náhodou. A jak byla překvapená, když jí řekl, že si jí všiml, jak pár týdnů předtím, než za ním přišla, postávala naproti před domem. Měla jasné vysvětlení, ale nebyla to jenom pohotová výmluva? A taky se Dany vůbec nezeptal, o čem s ní nakonec mluvila. Kdoví, co Dana všechno věděla, ale on ji nechtěl poslouchat. A měla pravdu. Bylo to celý divný. Hrozně divný. A konečně si vzpomněl, co tak zásadního tenkrát zaznělo. Že ho Julie možná viní z toho, co se jí stalo. A kdyby ne přímo viní, třeba mu zazlívá, že on vyvázl s teď už nenápadnou jízvou na hlavě a ona přišla o nohy.

Připadalo mu, že ještě vůbec nezabral, ale přitom ho uprostřed noci probudila další neodbytná vzpomínka. Ten člověk na zadním sedadle. Nebyl to stopař. V jednu chvíli mu totiž položil zezadu ruku na rameno. Něco mu vyprávěl a ta ruka měla určitě znamenat nějaký spojení, přátelství, parťáctví. Cítil to. Nedokázal to popsat, nevzpomínal si, co ten člověk říkal. Byl to chlap, nebo kluk, a určitě nebyl cizí.

2.4.7

Při té úplně první vzpomínce se snažil neusnout a přivolat jich víc, ale teď se zdálo, že právě přicházely spíš ve spánku, když mozek odpočíval. Takže se už nesnažil něco si vybavit, radši zavřel oči, přitulil se blíž k Julii a chtěl jenom spát. Ten pohyb, to gesto, že u ní chtěl být blíž, i když celou dobu vlastně myslel na to, že jí už nemůže věřit, ho překvapilo. Podvědomě prostě chtěl být s ní. U ní. A byl by ze všeho nejradši, kdyby všechny ty podivnosti, co mu vypráví, byly pravda. Než aby si musel připustit, že jí naletěl. Že s ním manipuluje a má s ním, Daninými slovy, bůhvíjaký úmysly. Ne, nic takového. Všechno je to tak divný, protože je to neúplný. Protože nechápe souvislosti. Třeba to, jak Julie vypráví detaily. Myslel si, že tím odvádí pozornost, a ona přitom doufala, že si díky těm detailům líp vzpomene. Vůně jehličí. A měla pravdu. Vzpomněl si. Aspoň maličko. Pomáhala mu.

Na tváři ho pohladily její dlouhé vlasy. Konečně zase usnul.

2.5 Tereza

2.5.1

Už mu ani nepřišlo divný, že se začaly jeho staré známosti najednou vynořovat. Zachytil její pohled. Tak intenzivní. Seděla mezi dvěma chlapíky na lavičce v parku a každej do ní z jedné strany něco hustil. Letmo si všiml, že ten starší držel v ruce strážnou věž. Chudák holka. Potřebuje zachránit. Co má dělat?

„Tak už pojd’“, zastavil se před nimi a natáhl k ní ruku. Pak se otočil k tomu staršímu pánovi a řekl omluvně: „Ona se vždycky s někým zakecá a já na ni pořád musím čekat. Ale teď už spěcháme.“

Pořád na něm visela očima, rychle vstala a přijala tu podávanou ruku.

„Na shledanou,“ řekl James směrem k těm chlapíkům zdvořile, vzal ji kolem pasu a pomalu ji odváděl. Pomalu, ale měl pocit, že mu hoří za patama. Vůbec nevěděl, co to bylo za lidi, jestli k nim třeba nepatřila a jestli tu holčinu náhodou teď neunáší. Lidí si nikdy moc nevšímal. Nechápal, co ho přimělo pootočit hlavu k té lavičce. Možná ho přitáhl její zoufalý pohled, to němé volání o pomoc. A zrovna ještě od slečny, zhruba stejně mladé jako všechny ty studentky, od slečny, kterou evidentně v minulosti znal. Když si to rychle přepočítal podle jejího vzhledu, tak musela tenkrát sotva začít vejšku.

2.5.2

„To bylo neuvěřitelný, moc děkuji.“ Řekla vděčně, když už byli z doslechu. Čekala, že ji teď pustí, ale pořád držel ruku za jejími zády.

„Jak jste to pochopil? Jste fakt frajer.“

Zarazilo ho, že mu vyká. Ale jestli ho zná jen jako majitele antikvariátu, tak to celkem dává smysl.

„Co to bylo za lidi?“ Zeptal se nenuceně. Hledal bezpečný téma, aby nemusel dát najevo, že ji sice podvědomě zná, ale přitom že si ji nepamatuje.

„Napřed si se mnou začal povídat ten starej. Tak jsem tam slušně seděla a poslouchala, říkala jsem si, že je třeba úplně sám a že mě neubude, když zavřu knížku a budu předstírat nějaký zájem. Jenže za chvíli si z druhé strany sednul ten mladej a začali do mě hustit ty jejich bludy. Viděl jste, že byli jehovisti, žejo? No a já se začala bát a nedokázala jsem se zvednout, protože ten mladej vypadal, že po mě skočí, že mě prostě odejít nenechá. Ty byli jak opařený, když jste mě tam odtud bez

velkých řečí odvedl. Ale už se budu bát zase si někdy sednout v parku s knížkou.“ Vychrlila jedním dechem. Pak na něj pohlídla. Líbil se jí. „Ledaže byste teda šel zase kolem a zachránil mě.“ Dodala laškovně.

2.5.3

Došli na konec parku. Co teď? Původně šel vlastně nakoupit, ale teď mu to přišlo banální. Neřekne slečně, kterou po letech potkal, že míří do Alberta a čau. To by bylo trapný i neslušný.

„Kam máš teď namířeno?“ Zeptal se. Tykal jí. Občas to dělal schválně, protože mu to kvůli jeho cizímu přízvuku všichni odpouštěli. Obdivovali ho, jak umí česky, a že tyká tam, kde nemá, to nikdo neřešil. Někdy toho využíval.

„Já jsem teď tak rozhozená, že bych nejradši namířila někam na pivo.“

Ta teda čas nemarní, pomyslel si. Líbila se mu. Byla tak přirozená, tak jednoduchá. Tak nevinná. Nemyslel to úplně doslovně, vzhledem k tomu, jak s ním nepokrytě flirtovala, určitě žádný neviňátko nebyla, ale byla to čistá duše. Už dlouho nikoho takového nepotkal. Něco takového očekával od háčkovany, možná proto se podvědomě choval spíš jako muž než jako starý známý. Proto zatloukl svou cestu na nákup.

2.5.4

„A neříkali jsme těm pánům, že někam spěcháme?“ Zeptal se v zápalu hry. Pořád mu přišlo neuvěřitelný, že oslovil skoro cizí slečnu, prostě jí řekl ‚pojď‘, a ona prostě šla. Měla naprostou pravdu, to rozhodně chtělo pivo.

„Podle mě jdeme do Tygra. Je nejvyšší čas. Pozdějš už bysme si nesesdli.“ Hrála s ním.

„Do Tygra chodíme rádi?“ Ptal se.

„V úterý jo.“ Přikývla.

Zastavil se. „Hele, a víš že je čtvrtek?“

Zasmála se. „Když už na mě pořád musíte někde čekat, a já se furt s někým někde zakecávám, a teď navíc spěcháme do Tygra, může zrovna tak bejt úterý.“

Musel jí dát za pravdu. Proč by něco mělo být odteď reálný?

„A zvu vás. Za tu záchranu. Ale jen na jedno, Tygr je drahej jako prase.“

Párkrát tam byl. Tvářilo se to typicky česky, ale kdo znal český hospody, ten se tomu místu vyhýbal. Zřejmě tam ona taky nechodila, prostě to plácla. Bylo to známý místo. Hrozně hlučný.

Museli se posadit naproti sobě u dlouhého a širokého stolu. Popovídat si bude těžký v tom randálu. Ale na druhou stranu možná dobře. Až přestanou vtipkovat o tom dnešním setkání, nebude se mu chtít uhýbat tématům z jejich minulosti. Musel by přiznat barvu. A on už tolikrát někomu vyprávěl a vysvětloval, co se mu stalo, že už se mu do toho ani trochu nechtělo.

2.5.5

Přitukli si pivem.

„A nemohli bysme si tykat? Já ti stejně tykám, jak vidíš.“

„Odkud jste? Mluvíte hezky, ale máte přízvuk.“

„Austrálie.“

„Vážně? Mně to zní spíš trošku rusky. Navíc jste vysokej blondák, typickej filmovej zloun z poza železný opony.“

„Zpoza?“ O železné oponě už česky slyšel, ale tohle slovo neznal.

Zase se zasmála. „No to je jedno. Nepoznala bych, že v tom přízvuku je angličtina. Kdo vás učil česky?“

„Máma. A to tykání by fakt nešlo?“ Pozvedl znovu půllitr. Opět si přitukli.

„Ahoj, já jsem James.“

„Tereza.“ Kývla na něj a pořádně se napila.

„A co pořád děláš, Terezo?“ Zeptal se, aby nějak nenápadně zjistil víc a později se tak vyhnul nějakému fau pax.

„Tak normálka.“ No tak to mu moc nepomohla.

„A co děláš ty?“

„Furt stejně.“ Oplatil jí to.

„Nojo, když my jsme holt starý známý.“ Pokrčila rameny. „Co bysme si vykládali, žejo. Nebejt toho, že je ve čtvrtek úterý, tak už by to byla pěkná nuda po těch letech.“

2.5.6

Chytil se toho. „Vidíš, a já po žádných velkých změnách netoužím. I po těch letech jsem furt v tom stejném antikvariátu, pořád otevírám v jedenáct a zavírám v sedm. Nic se nemění. Jen ty už ke mně nechodíš.“

„Do antikvariátu náhodou chodím pořád. Protože nové knížky jsou nehorázně drahý. A já furt něco čtu.“

„Tak přijď zase někdy ke mně. Potřebuju, aby si někdo pár knížek odnesl, je to tam

narvaný k prasknutí.“

„No tak jo. A kde to je?“

„Pořád na stejném místě.“

„No to je možný, ale já bych potřebovala vědět, kde to místo je. Srandičky o tom, že se známe, jsou dobré, ale to mi nepomůže.“

„Srandičky?“

„Tohle slovo taky neznáš?“

„Slovo znám až moc dobře. Jenom to nechápu. Nebo si na mě už nepamatuješ?“ Zeptal se a znělo to divně. Takhle se totiž vždycky ptali jeho.

„A odkud jako?“

Byl zmatený. „Podle mě právě z toho antikvariátu.“ Připustil opatrně.

Zamračila se. „Je mi to moc líto, ale já si fakt nevzpomínám. A mám takovej pocit, že bych si tě pamatovala. Určitě.“

„Neměla jsi nějakou nehodu?“ Zeptal se užasle.

„Ty myslíš tu jizvu na čele? To už je dávno. Ta jizva vypadá hůř, než jaký to bylo.“

2.5.7

„Taky mám jizvu,“ prohrábl si vlasy a nenápadně tak odhalil holé místo na hlavě.

„Ta je teda ale pořádná.“ Řekla uznale.

„To jo. A bylo to o dost horší, než to teď vypadá. Byl jsem pár dní v bezvědomí.“

„Nepůjdeme někam jinam? Už máme dopito a já na dalšího Tygra nemám.“

„Teď to je na mě.“

„No ale to nejde. To jsem tě nepozvala, když mi to hned zase vrátíš. Nechci bejt dlužná. I když jsme to trochu zakecali, pořád to je fantastický psycho, že jsme se takhle propojili pohledem, když se vůbec neznáme... I když ty si teda myslíš, že mě znáš.“

Objednali si další pivo.

„Ty seš si teda jistá, že to bylo jen takový obyčejný psycho jo? Něco mezi nebem a zemí. Nic tak všedního, jako že jsme se dřív znali.“

„Já opravdu nevím. Ledaže bych ztratila paměť.“

„To bych ti nepřál. To není vůbec žádná prdel. Mně se to stalo,“ přiznal nakonec. To už z něj částečně mluvila ta nefiltrovaná dvanáctka. „Před pěti lety jsem toho strašně

moc zapomněl a od té doby žiju trochu jako ve snu. Jak jsem tě uviděl, napadlo mě hned, že se musíme znát. Myslel jsem, že tě zachraňuju ze starý známosti, vážně. Žádný psycho. Ale máš teda asi pravdu.“

„To musí bejt hrozně zajímavý, takhle zapomenout.“ Řekla a zamyslela se. „Mohl by ses vykašlat na lidi, co nemáš rád, prostě by sis je nepamatoval a měl bys klid.“

„Jo, možná. Ale co lidi, který jsem měl rád? Teď třeba kolem nich chodím bez povšimnutí. Oni se cítí blbě a já nic netuším.“

2.5.8

Tereza se napila a zdálo se, že si to zkouší představit.

„Opravdu se teda neznáme?“ Pokračoval James. „Vlastně se mi trochu ulevilo. Nevím, co bych ti měl všechno vysvětlovat a takhle nemusím vysvětlovat nic.“

„Tyjo, to jsem propásla šanci. Mohla jsem ti navyprávět, že jsme do sebe byli zamilovaný a tak. Až bych tě dneska táhla do postele, tak bych nevypadala úplně divná. Pořád bych říkala, že takhle si to měl tenkrát rád a tohle se ti líbilo.“

Přejel mu mráz po zádech, protože nevědomky naprosto přesně vystihla Julii. Dopíjel už druhý pivo a byl uvolněnější než obvykle, a tak zareagoval na úplně jinou část jejího proslovu. „Až mě potáhneš do postele, tak já už klidně uvěřím všemu.“ Zasmál se.

Natáhla k němu ruku přes stůl. Nevěděl proč, co chce, položil svou dlaň na její. Pak dodal. „To ze mě mluví ten chlast. Byl to moc příjemnej večer a teď už bych měl jít spát. Chceš někam doprovodit?“

„Jo to bych chtěla, kdyby ti to nevadilo.“

Vyšli před hospodu. Sice se z ní pořád valil hluk, ale oproti uvnitř byla ulice tiší balzám.

„Tak kam?“ Zjišťoval.

„Do toho tvýho antikvariátu. Pořád nevím, kde to je.“

„Neblázní. Vezmu tě taxíkem domů. Jsi krásná a vtipná, ale moc mladá.“

„Jak jako mladá, kolik si myslíš, že mi je?“

„Tak zhruba dvacet tři?“

„Jo, přesně.“ Řekla překvapeně. Čekala, že jí bude tipovat mín. Ve tříadvaceti přece není vůbec nijak zvlášť mladá. Aby se musel bát si ji vzít domů.

„Si ženatej vid’.“

„Co?“

2.5.9

„Nevadí. Chápu. Tak mě prosím tě radši nikam nedoprovázej. Byl to bezva zážitek, takhle se s někým nečekaně propojit, ale už je to zřejmě pryč. Jenom nemám ráda takový kecy. Nemůžeš si mě přivést domů, tak to svádiš na můj věk. Ty nic, to já. Je to moje chyba.“

„Holka zlatá!“ Zasmál se. „Tohle si fakt myslíš? Já ale nenarážím na tvůj věk, ale na můj. Jsi moc mladá pro mě. Já jsem už poněkud starší pán. – Svobodnej, ale starej.“

Prohlídla si ho od hlavy k patě, jako by prováděla odborný posudek.

„Patnáct let není zas takovej rozdíl ne? Je to dost, ale není to moc. A na to, co spolu chceme dělat,“ vsunula mu ruce zespodu za opasek a přitáhla se k němu. „Na to je to úplně akorát.“

Dráždila ho. Byl to hrozný pocit. Ona krásná a mladá a on poprvé si tak bolestně vědom svého věku. Doháje!

„Kdyby mezi námi bylo patnáct let, tak už bys...“ Zarazil se. Připadalo mu dokonce nevhodný, aby s ní o sexu třeba jenom mluvil. „Já myslím, že pětáctýřicetiletýho zvrhlíka do postele nechceš.“

„Nekecej. Tobě že je pětáctýřicet? No ty bláho, to seš starší než můj fotr!“ Zvolala překvapeně. Tohle rozhodně slyšet nepotřeboval, ale zároveň byl rád, že tak jasně popsala tu hranici. Potřeboval se z toho vyspat. Co to s ním je? Proč ji odmítá? To si fakt už připadá tak starej? Možná jo. Možná ... jo.

„Pořád vám dlužím to pivo.“ Začala mu zase vykat a bylo vymalováno. „Někdy si vás vyzvednu v tom antikvariátu a oplatím vám to. A teď dojeďu tramvají, to je dobrý.“ Odstrčila ho od sebe, ještě si ho chvilku prohlížela, protože ne, nevypadal na pětáctýřicet. Rozhodně vypadal líp, než její fotr, kterej byl údajně ještě o tři roky mladší. Údajně, protože mu pořád ještě neuvěřila. Pořád to brala jako fintu, jak se jí elegantně zbavit. Moc elegantní to teda nebylo. Ale odpustila mu to. To jejich setkání bylo tak magický, že pořád věřila, že v tom muselo být něco víc a že se nemůžou jen tak navždycky rozejít.

2.6 Tajnosti

2.6.1

Už několik dní přespával ve svém kutlochu a začalo se mu stýskat po voňavém a prosluněném hnízdečku, na které si u Julie rychle zvykl. Na druhou stranu mu vůbec nevadilo být zase chvíli sám. Vzpomněl si, že chtěl pročíst strejčkovy deníky. Lákalo ho, že by se mohl dozvědět o své rodině něco víc, jenže strejček nepsal

kroniku, psal svoje pocity bez ladu a skladu, takže se člověk nevydržel moc dlouho soustředit.

Navíc písmo se dost těžko četlo, bylo sice úhledný, ale úplně jiný styl písma, než jaký má angličtina, hrozně kudrnaté. Julie říkala, že takhle se v Čechách všichni učí psát ve škole. Jenže tohle jejich psací písmo není skoro vůbec podobné tiskacímu. Na druhou stranu, stejně neměl co dělat. Klidně mohl sedět nad strejčkovým deníkem, luštit ten zvláštní český krasopis, a přitom se možná dozvědět i něco, co nikdy nevěděl, nebo možná třeba věděl, ale zapomněl, jako spoustu jiných věcí.

Možná by bylo lepší, kdyby to nechal zapomenuté. Vůbec se mu nelíbilo, co se dozvěděl. Pocházel z odporné rodiny. Zaklapl deník a nejradši by ho spálil nebo někam vyhodil. Jenže proč? Tím by se minulost stejně nezměnila. Může si vybrat – buď přestane úplně pátrat po tom, co se v tom prvním roce v Praze stalo, s kým se setkal a co se dozvěděl o rodinné historii anebo to prostě všechno přijme jako fakt. Pokud se to stalo, pokud to prožil, pokud už to jednou věděl, tak tomu všemu jen vrátí řád.

2.6.2

Znovu otevřel deník, ale vyrušila ho Julie. Vůbec neslyšel cinknout vchodový zvonek.

„Čteš to znovu?“ Zeptala se a tím definitivně potvrdila, že to pro Jamese není nic nového.

„Jak se to vezme. Je to jako číst podruhé detektivku, u který jsem zapomněl, kdo je vrah.“ Ona věděla, že to četl už dřív. A možná i věděla, o čem to všechno je.

„Vrah je zahradník.“

James se zamračil. V jeho životě sice nefiguroval přímo vrah, ale někdo, kdo ho úmyslně nebo neúmyslně málem zabil. A vzpomněl si taky na Mariána. Na zahradníka, se kterým popíjel slovenskou meruňkovici v bytě nad garáží uprostřed anglickýho venkova. Vybavil si ty jeho oči, něco mu to už tenkrát připomnělo, jen další záblesk nějaké nezachytitelné vzpomínky, zíral na ty oči a snažil se tu vzpomínku uchopit, někam zařadit.

„Ty vůbec nemrkáš.“ Julie mu zamávala před očima.

Vzpamatoval se. „Vůbec jsem tě neslyšel přicházet. Ten zvonek u vchodu, musím ho opravit. Nezvoní.“

„Pošťák zvoní vždycky dvakrát.“ Odmlčela se.

Udiveně se na ni podíval. Chvíli si hleděli zpříma do očí. Julie pak řekla spokojeně: „Dobrý, mrkáš. Myslela jsem, že názvy detektivek na tebe fungují jako hypnotická

formule.“

2.6.3

„Já ti nestíhám,“ přiznal se. Nedokázal se na ni pořádně soustředit. Hlavou se mu proháněly vzpomínky, na to, co zažil a co si pamatoval, a zběsile narážely do útržků, co si právě přečetl ve strejčkově deníku. Potřeboval si vyčistit hlavu.

Pomohl Julii po schodech. Hodně sil vyčerpala, když po nich před chvílí sestoupala dolů a znovu nahoru už to bylo bez opory těžký. Odmítala chodit vedle něj po ulici s hůlkou. Když šla někam sama, hůlku vždycky měla, jen vedle Jamese si nechtěla připadat jako méněcenná chudinka. A když se pak ocitla v místě, kde se nebylo o co opřít, trpěla. Donedávna odmítala i jeho pomoc. Vždycky ho zpražila palčivým pohledem. Časem ale pochopila, že bude lepší přijmout to jako jeho galantnost vůči ženě a zavrhnout myšlenku, že o ni pečuje jako o mrzáka. Od té chvíle se na něj vždycky usmála, jako kdyby jí pomohl třeba do kabátu nebo jí přisunul židli.

Usadili se v kavárně ve vnitrobloku protějšího domu. James si nikdy nevšiml, že tam je kavárna. Byla hodně nenápadná, nebyla to taková klasická past na turisty, jako skoro všechno v jeho okolí. Byl to klidný kout v ruchu velkoměsta vyhrazený pro hrstku místních, kteří měli to štěstí, že je odsud nevysídlili.

2.6.4

„Tady jsem byla jako doma.“ Řekla tiše Julie, když James objednal.

„Fakt? Ty to tu znáš? Proč už sem nechodíš?“ Rozhlížel se udiveně po tom útulném místečku, které měl přes ulici na dosah ruky, a přesto tu nikdy nebyl.

Julie pokývala hlavou.

„Neříkej to. Teď ne. Už toho mám dost.“ Zareagoval James. Přesně věděl, co přijde. Takhle soucitně pokývala hlavou pokaždé, když musela Jamesovi říct něco, co měl vědět, ale zapomněl.

„Vy jste nám pořád věrný? Pořád sem chodíte? To je skvělý.“ Zaštěbetala servírka, když jim přinesla kávu. V tu chvíli na ni oba pohlédli překvapeně a James se zadostiučiněním zaznamenal, že je tím prohlášením zaskočená i Julie.

„Už jsme tu dávno nebyli, ale je to tu pořád stejně hezký.“ Řekla Julie jakoby omluvně.

„Já tu taky dávno nebyla.“ Zasmála se servírka. „Dvě mateřský po sobě, uff, jsem ráda zase zpátky tady. Člověk se roky nevyspí a ten každodenní kolotoč... No, dyť to sami znáte. A co to vaše malý?“

2.6.5

James vrhl pohled na Julii. Naše malý? Vraštil čelo a usilovně se snažil si vzpomenout. Zatracená paměť! Tohle prostě už musí skončit. Chci už to všechno vědět, takhle to dál nejde! Je možný, že má s Julií dítě a ona mu to tají? Že ho odložila? Možná kvůli té nehodě, nemohla se o něj starat? To by bylo dost bizarní i na Julii, ale dalo se to vyloučit? Vzpomněl si na strejčkovy zápisky, lidi dokážou bejt fakt zrůdy. Neposlouchal, co si Julie se servírkou potom ještě řekly. Možná poslouchat měl, třeba by se aspoň dozvěděl, jak se to jejich malý jmenuje.

„Takže...“ Pronesl James tázavě, když servírka konečně odešla.

„Takže nic.“ Odpověděla Julie a věnovala se svému šálku s kávou.

„Tohle mi nedělej, varuju tě.“ Procedil mezi zuby.

„Varuješ mě? Před čím prosím tě? To jako můžu za to, že si nás nějaká slepice s někým spletla? Po dvou dětech má vyzobanej mozek. Radši si dej to kafe, mají fakt výborný.“ Vypadala klidně a sebevědomě. Pokud byla výrokem servírky zaskočená, tak jen vteřinku. Dokázala se dokonale ovládat. Někdy – připustil sám sobě James, když si vybavil, jak hysterická občas dokázala být.

2.6.6

Jenže proboha, když někdo přijde o obě nohy, tak má nárok na okamžiky slabosti. Já bych z toho snad zešílel nadobro. Měl rád svoje pohodlí a uvědomoval si to. Nedělal vůbec nic navíc. A takové zranění by znamenalo léčení, cvičení, spoustu sebezapření. Na to nebyl stavěnej. Ale Julie by toho neměla zneužívat. Jakmile se stočí řeč na její nohy, James okamžitě vycouvá. A nikdy nic neprosadí, ani tak banální prosbu jako aby mu konečně všechno popravdě řekla.

Ty se pořád vyptáváš – rozčílí se Julie. A vůbec tě nezajímá, že jsou to věci, na kterých jsme se třeba dohodli, že už si je nebudeme nikdy připomínat. Že jsme na to chtěli oba zapomenout. Ne tak definitivně, jako ty... ale prostě to přejít a žít dál, jako by se to nestalo.

„Takže není žádný dítě.“

„Ne.“

„Není protože... jak jsme měli tu nehodu... tak...“ Koktal opatrně. Možná nějaké dítě být mohlo a není. Chtěl to vědět, ale bylo to citlivé téma.

2.6.7

Celou noc mu pak v uších zněla ozvěna Juliiných slov.

– Nebylo to tvoje dítě. Bylo Tonyho. On strašně chtěl potomka a slíbil mi, že se o mě

postará. Nakonec jsem teda souhlasila a pak jsem poznala tebe a mezitím jsem otěhotněla. Bylo to hrozně nepříjemný, na jednu stranu Tonyho po zbytek života zajištěný dítě. Na druhou stranu ty. A ta servírka si pamatuje, jak jsme tu před lety seděli a mně se udělalo špatně. Začala jsem krvácet. Volala mi sanitku. Myslela si, že se to dítě narodilo. Ale přitom jsem potratila.

– Říkala jsi, že žádný dítě nebylo – namítne James.

Julie chladně odpovídá – dítě bylo. Akorát nebylo tvoje. Byla jsem chamtivá a pořád jsem chtěla Tonyho prachy a tak jsem mu o tom potratu neřekla. Je bohatej, že neví, co s tím. Nevím, jak jsem si myslela, že to nakonec uhraju. Jenže pak jsme měli tu nehodu, a tak jsem mu řekla že jsem o to dítě přišla až při té nehodě. Nevypytával se na nic. Sice nejspíš přišel o poslední šanci mít syna, ale já přišla o nohy, a tak se teď o mě stará, protože v jeho očích jsem pořád matkou jeho nenarozenýho dítěte.

2.6.8

Divil se, že Julie chtěla, aby šel dnes spát k ní. Když ji donutil k takovému přiznání. Měla pravdu, jsou věci, chvíle, situace, který chce člověk vědomě zapomenout. On sám teď taky udělá všechno proto, aby zapomněl, co se dozvídal ze strejčkových zápisků. Mohl by je klidně nečíst, jenže to vědět chtěl. Musel. Potřeboval. Chtěl se svobodně rozhodnout, jestli si to bude pamatovat nebo ne. Nikdo za něj nebude rozhodovat, co má vědět a co ne. Ani Julie. Jednou konečně musí vyklopit všechno, co ví.

Ráno u snídaně se James opatrně zase vrátil k nehodě. O čem se tam teda bavili? Proč si vymyslela nesmyslnou historku s dítětem, o které se údajně pohádali?

Julie upíjela čaj, dívala se na desku stolu, na Jamese ani nepohlédla. Vypadalo to, že si zase rychle vymýšlí novou historku. James je připravený, že tohle její další přiznání bude brát s rezervou. Chce to slyšet, ale považuje to jen za další variantu pravdy. Už toho od ní slyšel moc.

2.6.9

Řekl jí prý tenkrát v tom autě, že i na něj se někdo obrátil, kdo chce mít dítě. Tony hledal matku, jistá dáma zase hledala otce. A že s manželem jim to nejde a že by celou situaci mohly zachránit Jamesovy spermie. Sdělil jí to prý poeticky, že to chtějí udělat jako na hradě Kamelot, kdy neplodný král Artuš pozval ke stejnému úkolu rytíře Lancelota.

James nechtěl Julii dovolit, aby ho zase vmanipulovala do nějaké své fantazie. Tohle už je hodně přitažený za vlasy. „Takže ty jsi mi tenkrát přiznala, že to tvoje dítě je nějakýho pana Tonyho, kterýho jsem neznal. A pak, abysme si byli kvit, jsem udělal to samý? Někomu jsem zplodil dítě? Takže mi chceš namluvit, že tady někde pobíhá

můj pětiletý capart?!“ Zarazil se.

Adélin syn. Bylo mu pět. A narodil se asi tak akorát. Kristepane! Ona tentokrát možná opravdu nekecá.

Snaží se vybavit si všechny rozhovory s Adélou. Jestli nepadla nějaká narážka. Kevin. Rozuměli si. Až tak, že si ho Kevin vybral jako náhradního otce? Sakra kruci, co když jo? A všem se náramně ulevilo, když Jamese jednoho dne někdo praštil po kebuli a on tohle jejich tajemství nadobro zapomněl.

2.6.10

Jak na to asi šli? Opravdu jako Artuš na Kamelotu? Prostě se opili a milovali se s ní oba dva, aby až otěhotní, byli oba úplně stejně pravděpodobným otcem a Kevin by se k tomu prostě jen přihlásil? Nebo si James Adélu půjčil? Na hotel? K sobě do kutlochu? To asi těžko. Snažil se něco si vybavit, ale nešlo to. Měl úplnou tmu.

Byl přesvědčený, že kdykoli se dozví něco, co bude pravda, začne mu to připadat povědomé. A když necítil vůbec nic, měl silné pochybnosti o tom, že se to skutečně stalo. Nedokázal tomu uvěřit. A možná ani Adéla celou dobu nevěří, že na to zapomněl, protože tomu prckovi nosí každý rok dárky. Sice z úplně jiného důvodu, ale kdoví, co si ona myslí! Že před ní tu ztracenou paměť jen hraje, aby se nemusel dívat Kevinovi do očí?

Přejížděl prstem po ubruse, jako by mu to mohlo nějak pomoci srovnat myšlenky. Takhle to bylo? Mohlo to tak být? Seznámím se s Julií, chodím s ní, ona mezitím otěhotní s někým jiným, potratí, pořád s ní zůstávám, pro změnu jdu já zbouchnout cizí ženskou, pořád spolu jsme, jedeme kamsi na výlet a bum. Tma. Konec. Zapomenu na všechno i na ni. Šla mu z toho hlava kolem. Vyslechl si už tolik pohádek a žádná ho přitom nepřivedla ani o kousek blíž nějakým skutečným vzpomínkám. Všechno to byly její výmysly. Možná. A možná něco z toho byla pravda, jenže to neuměl poznat. Nevěděl, co si z toho má vybrat.

2.6.11

Ani z těch jejích zápisků, co našli v trezoru, se nedalo nic pořádného zjistit. To, co si zapisovali, se dalo zařadit do jakéhokoli času. Čas nehrál roli. Byly to jen jejich představy, sny, touhy. Občas možná uskutečněný a častěji asi vůbec. Ale matně si začal vybavovat, jak se s Julií seznámil. Julie se přátelila se strejčkem, bydlela v domě naproti a do antikvariátu si chodila číst – to mu tehdy vyprávěla a na to jediné si vzpomínal.

Ráda prý strejčka poslouchala, když měl náladu vyprávět. A díky tomu poznala Jamese. Věděla, že starý pán zemřel a když se asi tři týdny po jeho pohřbu dveře antikvariátu zase otevřely, hned se tam vypravila. Ale James neotevíral pro

zákazníky, ale proto, aby natřel rámy oken a dveří. Dali se do řeči. Mluvil česky dost nejistě. Julie mu nabídla, že ho česky naučí.

Přečetla už v antikvariátu kde co, vyznala se tam, znala strejčkův systém a věděla o trezoru, o kterém on neměl ani ponětí. Ukázala mu, kde najde klíč a co je uvnitř. Věděla od strejčka o těch zápiscích, ale nečetla je, to jí nedovolil. „Počkej holka, až jednou natáhnu brka a někdo ten trezor otevře, to se dozvíš věci. I o sobě, kočička.“ James byl zvědavý, co se o Julii dočte, a strašně mu v papírových knihách chyběl ten jednoduchý a všemocný povel „ctrl+f“, který by mu v počítači správnou pasáž našel za vteřinu. Místo toho se musel prokousávat českým krasopisem a zdolávat strejčkův osobitý styl a neobvyklou slovní zásobu.

2.7 Zapřisáhlé rivalky

2.7.1

Uviděla ji stát na prahu a rychle se podívala do rozevřeného diáře. Jen ze zvyku, někdy si prostě nebyla jistá, kterého klienta čekat. Byla si ale stoprocentně jistá, že ji určitě nečeká.

„Dneska nemáme konzultaci.“ Řekla a snažila se získat čas listování v diáři. Ale bylo jí jasné, že kvůli konzultaci sem určitě Julie nepřišla. Ze dveří totiž před minutkou vyběhl James. Rovnou po noci s Julií ráno naklusal k Daně.

I když se od té jejich poslední hádky dlouho neslyšeli, najednou zavolal a řekl, že přijde. Jako vždycky, když měl potrhlý sen nebo mu Julie něco nakukala, a potřeboval to s ní probrat. Pořád se snažil vypáčit ze svého mozku nějaké vzpomínky. A potom vždycky zvalchovali terapeutický gaučik. Letmým pohledem zaznamenala, že ho nestihla urovnat.

Zašla jen do koupelny trochu se upravit a ta ženská se najednou objevila mezi dveřma. James asi pořádně nezavřel. Bude skoro jedenáct, vyletěl odtud jako namydlený blesk, aby stihl včas otevřít ten svůj krámk. Když se za ním dívala z okna, zahlédla jenom šmouhu. Jí si nevšimla, možná byla zase úskočně někde schovaná, aby se s Jamesem minula.

2.7.2

„Chcete se objednat?“ Podívala se na ni zpříma.

„Nebudeme si tykat, když už šukáme stejného chlapa?“

„Prosím?“ Takovou přímou nečekala.

„Nehraj to na mě, ty mrcho.“ Z očí jí šlehalý blesky.

„Pro mě za mě,“ pokrčila rameny Dana, jakože rezignuje. Nebude se bránit. Musí hrát její hru, aby zjistila, co má za lubem. „Jakýho chlapa konkrétně?“

„Tss,“ ušklíbla se Julie. „Nesnaž se mi namluvit, že s tvou vizáží, plochou dráhou a šilhavýma očima jsi jich uhnala víc.“

Dana se opřela o stůl. Zhluboka se nadechla. Byla to rána pod pás, ale ona je psycholog. Jednak musí umět takový situace zvládat, když totéž za peníze radí svým klientům, a navíc v případě týhle falešný kočky může správně zvoleným přístupem odhalit její skutečnou povahu. Nevěřila jí od začátku, a teď měla příležitost si v tom udělat jasno.

Rozhodila rukama. „Jestli myslíš Jamese, toho cizince, kterýho jsi před lety učila česky, tak ten úplně zbožňuje, když mu při milování zkřížím nohy za krkem. To je úplně v extázi.“

„Ty děvko!“ Vykřikla Julie a rozmáchla se po ní hůlkou, o kterou se opírala. Ztratila balanc a začala přepadávat dozadu. Dana ji pohotově trochu usměrnila, aby dopadla do křesla a ne na zem.

2.7.3

S chutí by jí jednu vrazila, aby jí trochu poupravila ten její andělský ksicht, ale určitě nechtěla, aby se vážně zranila při pádu na záda. Chtěla ji na oplátku ponížit, ale nic víc. Nikdo se jí nebude beztrestně vysmívat pro její šilhavé oko. Proto taky šla studovat psychologii. Uměla teď takové parazity, co se živili její bolestí, pěkně odpálkovat. A Julie si naběhla přímo na smeč. Málokdo měl takový hendikep jako ona. Amputované nohy. Co je proti tomu jedno ujíždějící oko?

Julie zhluboka dýchala a snažila se v křesle narovnat do důstojnější polohy. Pak řekla: „Jak může bejt terapeut taková bestie? Jak můžeš takhle zneužít něčí slabinu?“

„Nebavíme se profesionálně, žene? Sprostě mi tu nadáváš a já nechápu proč. Přece když znáš Jamese už tak dávno, musíš vědět, jakej je. Určitě nebyl dřív jinej. Nebo si myslíš, že ho předěláš, když mu budeš vyprávět ty své pohádky?“

2.7.4

„On ti něco říkal?“

„Všechno mi říká. Je to takovej sobec, že mi dokonce s úplným klidem říká, že s tebou spí. I když se chystá si za chvíli rozepnout kalhoty a skočit po mně.“

Julie se otrásla. Nechtěla to poslouchat. Napřímila se a řekla nahlas a pevně: „James mě miluje.“

„Ten nemiluje nikoho, kromě sebe. Copak sis toho nevšimla? Zajímá se o tebe? Ptá se tě někdy na něco?“ Nevědomky začala klást otázky, jaké by určitě kladla nějaké zoufalé klientce.

Julie protočila panenky. „Ach bože, prej jestli se ptá? Ten se nezastaví. Miliony a miliony otázek, až je to někdy únavný.“

Dana přikývla. „A ptá se na tebe. Zajímá se o to, co jsi dělala v minulosti, co jsi dělala včera, jestli nepotřebuješ s něčím pomoci, kdy máš narozeniny, a tak. Žejo.“

2.7.5

Julie zavřela oči. Ne, na nic z toho se jí James ani jednou nezeptal. Kdyby mu tenkrát sama od sebe nevyprávěla o Tonyho nadaci, když se za ním vydali do Anglie, nevěděl by, kde vůbec bere peníze na živobytí nebo jak to, že bydlí tak příhodně v bezbariérovém bytě. Byla šťastná, že neřešil její chybějící nohy, že ji bral takovou, jaká je, na nic se nevyptával, všechno bylo tak samozřejmý.

Bylo spoustu věcí, o kterých by nerada mluvila a byla mu vděčná, že je tak bezelstný, že žije jenom daným okamžikem, a přitom možná úmyslně přehlížela pravou podstatu. Pokládal miliony otázek jen a pouze o sobě. Aby zjistil, co bylo před tou nehodou a co se mu stalo. Bylo mu úplně ukradený, že ona musí pořád chodit po doktorech, že musí brát léky, jestli nepotřebuje s něčím pomoci. Nic z toho ale nemohla teď přiznat před ženskou, která jí ho kradla.

2.7.6

„Taky se mi líbí, že ignoruje to moje oko.“ Řekla Dana, jako by jí četla myšlenky. „Dokonce mám pocit, že ho ani nevidí. Ne, že ho toleruje nebo respektuje. Vůbec ho nevnímá. Zajímá se jen o sebe a o to, jak je jemu. A když je mu s někým dobře, tak dovede být okouzující. Ale ocať pokať. Nikdy ti nedá dárek, nikdy ti nenabídne žádnou pomoc. Jen když něco potřebuje sám.“

„Tak proč ho nevykopneš, když je tak hroznej? Příště ho pošli pryč, nemusíš mu podržet. Vyhod' ho a nech ho mně!“

„Je dost možný, že už to brzy udělám. Už mi to jeho věčný fňukání připadá jako zbytečně velká cena za tu trochu sexu.“ Řekla Dana opovržlivě a rychle začala sama sebe přesvědčovat, že to není pravda, že to jen na Julii hraje, aby zjistila, jak se zachová, co udělá, co Jamesovi nakonec řekne. Jenže pochybnosti o tom, že vlastně mluví upřímně, bylo těžký zahnat. Opravdu takovej byl. Opravdu si tohle o něm myslela. A opravdu už ho začínala mít pokrk.

2.8 Vladimír

2.8.1

Soňa se po první skleničce rozvášnila, že ten její s nima chvíli žil a chvíli nežil, pracoval a nepracoval, vždycky někde sehnal peníze, chvíli se o rodinu staral a pak zase ne a v tom roce, kdy Soňa způsobila to neštěstí a šla pak do vězení, to s nima zrovna nežil a od té doby se neukázal, o kluka se celých pět let nezajímal.

Jamesovi se ze Sonina vyprávění už točila hlava. Neměla sice strejčka ráda, ale přitom s ním měla hodně společného. Přinejmenším styl, jakým předávala informace. Byl to naprostej chaos. Chvilka nevěděl, o kom vlastně mluví, protože každý pro ni byl ten nebo ta a těžko se v tom orientovalo. Po chvíli se to přestal snažit chápat a nechal ji mluvit. Třeba z toho přece jen něco pochytí, aby mohl ve vhodnou chvíli vhodně reagovat.

Mluvila střídavě o nějakém svém nestálém partnerovi, se kterým měla Vlád'u, a střídavě právě o tom synovi. Jeden z nich jí prý tenkrát přemlouval – James předpokládal, že ten zmíněný on byl její partner, a ne její syn – ať za Jamesem jde, že má určitě na ten zděděný majetek právo taky, když jsou sourozenci. Šlo mu prý vždycky hlavně o výhody a o prachy.

2.8.2

Soňa se obává, aby jejich syn Vlád'a nebyl taky takový, zvlášť když teď několik let neměl mámu ani tátu. Protože po celou dobu, co byla ve vězení, se ten její povedený chlap o syna vůbec nezajímal.

James doufal, když se teď Soňa stane spoluvlastníkem jeho eseróčka a bude finančně zajištěná, že se ten její Vlád'a uklidní. A že tím za ně přestane být zodpovědný. Oba byli jeho vlastní krev, ale vůbec ne krevní skupina. Žili v úplně jiném světě a měli o životě úplně jiné představy než James. Dneska se proto sešli u Adély, aby domluvili podrobnosti převodu majetku. Vyřízení nějakou dobu potrvá, ale Soňu určitě uklidní, že se to řeší. Pak si s ní zašel na skleničku a měl z jejího povídání hlavu jako pátrací balon.

Potom Soňa zmínila šperky. James zpozorněl. Šperky po matce, které jí tenkrát dal. Znovu vidí ten trezor, opravdu tam někdy byl měšec se šperky. Nechal si je poslat z Melbourne a daroval jí je. Soňa mámu neměla ráda za to, co jí provedla, a tak vzala ty šperky jako prostředek pomsty. Prodá je a tím mámu odvrhne tak, jako ona odvrhla ji. James pochopil, že jí to pomůže vypořádat se s minulostí.

2.8.3

A teď byl rád, že se to vyjasnilo. Šperky v trezoru opravdu byly. Bylo hrozně

frustrující, když si na nic nepamatoval, a naopak když si na něco vzpomněl, tak to do sebe nezapadalo a nedávalo to smysl.

Ten večer dočetl poslední sešit strejčkových zápisků. Několik měsíců před jeho smrtí zápisky končily. Asi už pak neměl sílu psát. Soňa mu při prvním setkání přece naznačila, že strejček byl starej a nemocnej. Řekla taky, že byl zlej. V tom s ní musel souhlasit. Psal i o Julii. Ta, když o něm vyprávěla, zdálo se, že měla strejčka ráda. A on o ní psal tak nechutně. S pohrdáním.

James sám z ní měl někdy trochu husí kůže, ale všechno to připisoval jejímu komplexu ze ztráty nohou. Nikdy ho nenapadlo, že se tak mohla projevovat už předtím. Na druhou stranu, strejčkovi se v tom nedalo úplně věřit. O Soně psal taky hnusně. Spíš to vypovídalo něco o něm. Že sám byl krutej, závistivej a nešťastnej člověk. O Soně ani Julii to ve skutečnosti nemuselo znamenat vůbec nic.

2.9 Osudná noc

2.9.1

Když jí ráno řekl, že večer nepříjde, že potřebuje trochu pauzu, vypadala úplně nepříčetná. James netušil, že se sešla s Danou, a tudíž mu nedocházelo, že celá scéna byla jejím zoufalým projevem žárlivosti, kterou nikdy nechtěla dát najevo. Každý může mít slabou chvíli, každý může bejt někdy hysterickej, ale tohle bylo až psychotický. Hodila po něm vázu. Normálně ho to mohlo – opravdu zabít.

A to mu ještě připomnělo jednu věc. Ten sen. Tu první zasutou vzpomínku, co se jednou tak náhle vynořila. Někde v lese, na okraji srázu. Řekla, že ho radši zabije. A málem ho shodila dolů. Mohla to být docela klidně ona. Tvář si nevybavoval. Jen matně, ale uvědomoval si, že ji tam teď možná prostě vidět chce, a to nebylo fér. Nechtěl, aby mu ona vyprávěla falešnou minulost a nemělo smysl, aby si ji sám vytvářel.

Druhý den se jí ozval a byla zase jako andílek. Dlouho do noci si spolu užívali a ráno se jí na to opatrně zeptal. Poprvé jí přiznal, že si tu hádku na skále vybavil už dřív. A že si jen pamatuje, jak byla vystrašená. Neřekl, že tvář zatím neidentifikoval, jen to tak zkusil.

„Nechtěla jsem to připomínat, protože vím, že jsi neudělal schválně.“

2.9.2

Ty vyděšený oči! Už to pochopil. Bylo to opačně. Dana měla pravdu. Zase.

„Ale to jsem ti hned odpustila. Víím, že jsi jen uklouzl, a kdyby tam nebyla ta rokle, tak by se ani nemohlo nic stát. Nechtěla jsem, aby sis to pamatoval. Víím, že jsi byl

rozčílenej a že jsi mi nechtěl nic udělat.“

„Proč jsem byl rozčílenej? Proboha, já ti řekl, že jsem někoho zbouchnul, to ty bys měla dělat scénu a bejt našťvaná, proč já? Chci pravdu!“

Trochu se zachmuřila, jako by se chtěla ohradit, že mu přece pořád říká pravdu, ale pak pokývala hlavou a přiznala: „Scénu jsem udělala já. Vrhla jsem se na tebe v autě, že jsme málem nabourali. Proto jsi zastavil. A vystoupil jsi, aby ses uklidnil a mohl pak řídit dál. Ale nebylo to kvůli žádnému dítěti. To jsme si vyříkali dávno předtím. Ale protože jsi měl někoho jinýho. A pak jsem řekla, že tě radši zabiju. Že vás oba zabiju. A ty ses rozčílil. A pak jsi uklouzl a strčil do mě. Ale hned jsi mě chytil za ruku.“

Pocítil záchvěv výčitek. Vzápětí ho zase zahnal. Vždycky řekla něco, z čeho vyšla jako chudinka, jako oběť, a on pak už nenaléhal, aby se dozvěděl víc. Ten rozhovor vždycky řídila ona. Vyprávěla, co chtěla, a určovala, kdy a jak to skončí. Takhle to dál nejde. Tentokrát bude naléhat, dokud všechno nepochopí.

2.9.3

„My jsme se rozešli? Já jsem měl jinou? A ty mi po pěti letech přijdeš vyprávět, jak jsme se milovali? Ty jsi nemocná. Ty jsi prostě vadná!“ Neudržel se. Netroufl by si to říct, kdyby po něm předtím nehodila tu vázu a kdyby nečetl ty strejčkovi zápisky. Mohlo na nich být trochu pravdy a Julie možná opravdu není duševně v pořádku.

V koutku úst jí zacukalo, ale odpověděla klidně: „Ty si opravdu vůbec nevzpomínáš ani na to, jak jsi byl? Co jsi za člověka? Přece před tím, než jsi přijel do Prahy, na to si pamatuješ. Musíš vědět, že jsi byl děsně na ženský.“ Podívala se na něj zkoumavě. „Já jsem možná byla tvoje nejstálější, ale rozhodně ne jediná. To bylo pořád něco a já... já jsem to tak brala. Někdy jsem křičela, někdy jsem mlčela. Ty sis užil a vždycky ses vrátil. Vzadu v tom autě, to s námi jela tvoje nová známost. Koho jsi viděl v tom zrcátku.“

Že by to byla žena? Položila mu ruku na rameno, aby ho povzbudila, zrovna ve chvíli, kdy Julii řekl, že s ní končí? Proč by jí to ale říkal takhle? Nebo nic neřekl, a Julie to intimní gesto zachytila a našťvala se? Že má zase nějakou další ženskou? Ve vzteku se na něj vrhla za volantem? Proč by vezl svou novou lásku na zadním sedadle? Milion otázek, ale žádná nezadrnkala na povědomou strunu.

2.9.4

„Myslela jsem, že prostě bereme někoho do trojky a nevadilo mi to. Jenom se mi nelíbilo, jak se k tobě lísá. Našťvala jsem se. Ale potom jsi mi tam venku řekl, že vlastně do trojky jsem já, že vy jste ten pár, to bylo už moc.“

Na svůj život v Austrálii si vzpomínal. Že by byl nějak zvlášť na ženský, to mu nepřišlo. Možná zvlčel, co přijel do Prahy. Možný to je. I s těma studentkama v antikvariátu to docela uměl. Znělo to pravděpodobně. Nicméně to už byla třetí verze toho, co se údajně mělo stát.

„Je to pravda? Prosím tě, řekni už mi konečně pravdu. Pro tebe to nic neznamena a nic to nezmění, jenom prostě chci znát pravdu.“ A na prstech začal vypočítávat svoje pochybnosti. Mezery, který ten její příběh zase má: „Kdyby tam seděla ženská, se kterou jsem chtěl od tebe odejít, kam zmizela? Taky ji někdo někam odtáhl a pohodil? Ztratila paměť a nehlásí se ke mně? Nebo mě praštila po hlavě, tebe zmrzčila a pak beze stopy zmizela? Já tomu nevěřím. Tomu prostě nevěřím. A ty máš obrovskou moc nade mnou, protože pořád slibuješ, že mi řekneš všechno, ale přitom mi neříkáš nic!“

2.9.5

Z tváře jí vyprchala barva. Její oči byly v tu chvíli jako dva ledové korálky. „Když o sobě chceš mermomocí vědět pravdu...“ Rozhodila rukama. Chvíli se kousala do rtů a Jamese napadlo, že chce jen získat čas, aby si zase mohla něco vymyslet.

„Tvoje podvědomí všechno vygumovalo, potlačilo právě proto, abys mohl začít žít nanovo, jako normální chlap. Jenže když na mě takhle útočíš, nebudu tě před tím dál chránit. Chceš to slyšet, uslyšíš to. Ale napřed se obleč a postav se ke dveřím, protože až ti to řeknu, tak odtud vypadneš a už tě nechci nikdy vidět.“

Tu její podmínku nechápal, ale oblékl se a poslušně se postavil ke dveřím, protože představa, že se skutečně dozví pravdu, byla neodolatelně lákavá.

„Řekl jsi mi, že někoho máš. Ten člověk seděl vzadu v autě. Byl to kluk. Řekl jsi mi, že jsi na chlapy, že už to nemůžeš dál potlačovat a že tím je mezi náma konec. Věděla jsem, že máš svý úlety, ale netušila jsem, jak je to vážný. A ne, nevím, proč jsi mi to řekl zrovna tam, když jsme jeli pro loď, o který jsem doufala, že bude naše společná. A nemám vůbec ponětí, co se potom stalo s ním, s tebou ani se mnou. To je všechno. Konec. Sbohem.“

Otevřela dveře a on jimi prošel jako omámený. Probrala ho až dunivá rána, jak za ním dveře přibouchla.

2.9.6

Celý den byl jako na trní. V jedenáct otevřel antikvariát a nemohl se dočkat, až ho zase zavře a někam vypadne. Nevěděl kam, ale musel pryč. Od Julie přišel jako omráčený, cestu pořádně nevnímal, klíč do zámku vsunul bezmyšlenkovitě a mechanicky. Až když ucítil ten známý odér zatuchlého papíru, tak si uvědomil, že je doma. Regál s vojenskou tematikou, za kterým stál trezor se strejčkovými zápisky,

ho neskutečně dráždil. Bůhvíproč vždycky po přelouskání nějaké kapitoly vracel strejčkovy deníky zpátky do trezoru. Nebylo v nich nic vzácného ani tajného. Napadlo ho, že je tam zamyká, aby tam uzavřel to zlo, co z nich číselo.

Kolem poledne všechny deníky vyndal a postupně pročítal stránky, které si založil, protože jim předtím pořádně nerozuměl, a přitom se nechtěl zdržovat vyhledáváním slov v překladači. Zjistil, že už je přelouskal skoro všechny, až na některé pasáže, které ani nedokázal přečíst. Jako by je psal někdo jiný, nebo strejček v opilosti. Ale taky je mohl psát třeba vleže. Kdoví. Během odpoledne všechno dočetl a rozhodl se deníky zlikvidovat. Ještě nevěděl jak, ale už je zpátky do trezoru nevrátil. Nechal je ležet na pultíku a promýšlel jejich osud.

2.9.7

Jakmile udeřila sedmá, James nedokázal vydržet doma. Potřeboval ven, tady se cítil uvězněný, neschopný oprostit se od všech svých myšlenek. Zamkl a otočil cedulku na „zavřeno“. Při zatahování závěsu, který se na jednom místě zasekl a musel s ním chvíli zápasit, koutkem oka zavadil o povědomou postavu postávající na tom známém rohu. Když se podíval znovu, už tam nikdo nebyl. Tentokrát možná zahlédl opravdu nějakého kuřáka, za kterého tenkrát považoval Julii. Venku byl chladný podzim, tak se kuřácké výlety na ulici smrskly všem na absolutní minimum, od prvního prásku po poslední a ani o vteřinku déle. Než se podíval znovu, záhadný kuřák nejspíš svůj absták uspokojil a zmizel rychle v domě.

Podrbal se na hlavě a rozhlédl se po svém neútulném pokojíčku. Potřeboval tu něco? Co sem šel udělat? Osprchovat se? Převlíct? Ne, nic takovýho. Prostě tudy jen projde a zamkne za sebou. Mohl zrovna tak odejít dveřmi antikvariátu. Byl trochu zmatený.

2.9.8

Když zamykal dveře bytu vedoucí do průchodu domu, zaslechl hluk z vnitrobloku. Všiml si, že tam sousedi odnaproti něco stěhují a sprostě u toho nadávají. Nemohli se vytočit se starým gaučem, který vynášeli z dílny. Došel k nim a nabídl jim svou pomoc. Ve třech se jim nakonec povedlo vynést ten špinavý ale bytelný kus nábytku, na kterém si nejspíš zdejší řemeslníci po léta o přestávkách hověli. Polstrování bylo potrhané, flekaté a celé to tak podivně smrdělo. Gauč dosloužil a putoval na smetiště. Pomohl jim ještě projít protějším průjezdem na ulici a zvednout ho na nákladák. Rozloučil se a rozhlídl se kolem sebe.

Došlo mu, že tudy vlastně nikdy nešel. Náhodou po létech objevil novou cestu. Příště už tudy jít zřejmě nemůže, protější dům bude určitě zamčený, jako ten jejich, a teď se mu naskytla možnost objevovat Prahu z jiného úhlu. Chvilku mu trvalo, než se zorientoval a pak zamířil rovnou do Hooters v úzké postranní uličce.

2.9.9

Přemýšlel o Julii, o tom, co mu řekla. O tom, co si o ní zapsal strejček. O tom, co s ní on sám zažil. Ta ženská se úplně zbláznila. Už neví, jak ho co nejkrutěji potrápit pochybnostmi o jeho minulosti, že se nezastaví před ničím? Takový nesmysl! Nezabralo těhotenství, nezabral potrat, tak teď má zabrat tohle?

Tak ale proč teď sedí v Hooters, upíjí třetího panáka ... a zírá na kozy servírkám, které tu obsluhují nahoře bez? Aby si dokázal, že je opravdový chlap? Krčil čelo a snažil se uvědomit si, jestli se mu některá z těch servírek líbí, jestli ho přitahuje. Prsa se mu na ženských vždycky líbily ze všeho nejvíc, jenže takhle lacině vystavené, asi v deseti různých provedeních zdejší obsluhy, to na něj mělo spíš umrtvující efekt. Ne tak na skupinky podnapilých cizinců v rozverném náladě, jak si všiml. Ale na něj, který tu seděl sám se svým splínem, to nefungovalo.

Přece ale nemohl dát Julii kvůli tomu za pravdu. Je možný, že se mu opravdu mstí? Dana se možná v ničem nemýlila. Julie mu zazlívá, s jak malou ztrátou vyvázl z té jejich společné nehody. Co to je – rok poztrácených vzpomínek? Co jízva na hlavě po letech už obstojně zamaskovaná vlasy? Když ona nemá nohy! Začalo mu připadat, že si to dokonce vyčítá i on sám. Copak je možný, že nese nějakou vinu, kterou podvědomě cítí a jen si na ni nevzpomíná?

Objednal si dalšího panáka.

2.9.10

Svět se s ním točil a na displej telefonu sotva viděl. Cítil se zrazený a sám. Napsal Daně zmatenou zprávu. Jeho omámenému mozku ovšem připadala naprosto jasná a srozumitelná.

Dana se dlouho rozmýšlela, než tu zprávu vůbec přečetla. Bylo už dávno po půlnoci, když na jejím nočním stolku zapípal telefon. Ta drzost, se kterou jí píše v noci! Nemůže přece očekávat, že bude věčně na stráži, čekat až on si zamane se jí ozvat. Byla sice vzhůru a četla si, ale to on přece nemohl vědět. Telefon mohla mít touhle dobou klidně vypnutý a jeho zprávu si přečíst až ráno. Ta myšlenka, která ji před pár dny tak nečekaně přepadla, ji pořád neopouštěla. Neměla na Jamese náladu. Jen ji využíval.

. Jenže po chvíli ji napadlo, že to konec konců byla její role v jeho životě. Nepamatoval si na nikoho, koho znal nebo kdo by znal jeho a obrátil se na ni o pomoc. A ona mu pomoci nedokázala. Sice možná díky ní líp svou situaci snášel, ale nepomohla mu se vzpomínkami. Měl v sobě hluboce zakořeněný těžko popsatelný blok. Dana cítila, že pes je zakopaný někdo mnohem dál v minulosti než v okamžiku té nehody, ale nedokázala to postihnout. Nedokázala mu pomoci to prolomit.

Přečetla ještě dvě stránky románu, ale nic z nich nevěděla. Myslela na Jamese. Rezignovaně sáhla po telefonu a přečetla si jeho zprávu.

2.9.11

Chvíli jí trvalo, než pochopila, o co jde. Co ve skutečnosti po ní chce, to nebylo vůbec jasné, ale že je v nějakém srabu a že je na mol, to bylo zřejmé. Naštěstí šlo z jeho zprávy vyluštit, že „očumuje servírkám kozy“, tak jí došlo, že nejspíš sedí v Hooters. Věděla, že tam zavírají ve čtyři ráno. Věděla, který z těch několika pražských podniků má nejbliž. A zmínka o Julii ji jen utvrdila v tom, že James teď potřebuje pomoc. Ta bestie! Ulevila si a vyhrabal se z postele. Když se oblékala, ujišťovala se, že tam nejde kvůli němu, ale z profesionální povinnosti. Ze zájmu o pacienta. Nemůže ho nechat ve štychu z iracionální osobní žárlivosti.

Dotáhla ho k sobě domů. Nebylo skoro rozumět, co cestou mumlal. Chvilka byl roztomilý a z opilosti s ní laškoval, chvílema propadal úzkosti a byl nesnesitelně protivný. Dana nebydlela daleko od centra, ale cesta s ním byla úmorná. Nepovedlo se jí ho naložit do taxíku, protože urputně vzdoroval. Museli ujít ty tři kilometry pěšky. Vzhledem k tomu, že na tři kroky vpřed připadl jeden krok vzad, dorazili k ní do bytu až k ránu. Dana byla úplně vyčerpaná. James se jí snažil vykládat, co se stalo, ale rozuměla jen útržkům. Pokud potřebuje pomoc, bude se muset obtěžovat jí to vyprávět znovu a srozumitelně, až vystřízliví.

2.9.12

Uložila ho na gauči. Nevešel se na něj, nohy si musel přehodit přes opěradlo, ale v žádném případě ho v tomhle stavu nechtěla ve svojí posteli. Vlastně si byla stoprocentně jistá, že ho ve své posteli nechce už nikdy v žádném stavu. I když jí udělalo jí chvilkově dobře po těle, jak se rozzářil, když ji zahlédl přicházet. Seděl napůl skácený na baru a jakmile ji spatřil, snažil se vstát ze stoličky, aby se s ní přivítal. Byl rád, že ji vidí a zároveň i překvapený, protože na tu zprávu zapomněl v okamžiku, jakmile ji odeslal. Lákal ji na drink, ale podařilo se jí ho přesvědčit, aby zaplatil a odešel s ní.

Usnul skoro hned, jak dopadl na krátký gaučík. Pohodlím se vůbec nestačil zabývat. Nechala ho tam tak jak byl, jen mu zula boty. Zachumlala se do svojí postele, dala se do ní zima z nevyspání a z nočního pochodu chladnou podzimní Prahou. Nestačila si ani znovu přehrát, co jí řekl, když se v Hooters setkali, a vysílením usnula.

2.9.13

Naštěstí byla sobota, a tak mohla spát, jak dlouho chtěla. Procitla kolem jedenácté. Zašmátrala na posteli vedle sebe. Nikdo tam nebyl. Otevřela oči. Honem se srovnala s realitou. Zdálo se jí o tom, že je James u ní. Blízko u ní, ne vedle na gauči, kde

vyspává kocovinu. Nikdy u ní přes noc nezůstával a ten sen ji rozladil. Hlavně proto, že se jí ta představa líbila. Bylo totiž úplně jedno, jaký James byl. Nebylo fér ho za to odsuzovat. Pro ni bylo taky důležité jenom to, jak se s ním cítila. A když ho měla fyzicky nablízku, cítila se zkrátka dobře a nedalo se s tím nic dělat. Rozumově to byl nesmysl. Ale citům poručit nedokázala.

Vstala a hned se převlékla. Nechtěla se před ním promenádovat v noční košili, aby si to špatně nevyložil. Jo, bylo jí s ním dobře, ale pro svůj vlastní klid se rozhodla, že už si s ním nic nezačne. Že je konec. Vyslechne ho jako psycholožka. I když ve svém volnu, o víkendu. To ještě pro něj udělá. A pak se s ním rozloučí nadobro.

2.10 Tom

2.10.1

Vyšla z koupelny a našla Jamese sedět na gauči s hlavou v dlaních. Kocovina, pomyslela si. Všimla si, že má před sebou na stolku položený telefon, možná si přečetl tu zprávu, co jí napsal. Drží se za hlavu, no, aspoň trocha sebereflexe mu nezaškodí.

Zvedne k ní zrak. Má zarudlé oči. To se dalo čekat.

„Původně jsem s tebou chtěl řešit Julii, ale teď mám úplně jiný starosti.“ Zachrptěl.

„Chceš něco na hlavu? Myslím, že tu budu mít nějaký prášek.“

„To mi nepomůže.“

„Tak se dojdí vyspat domů.“ Navrhne Dana. Snaží se ho co nejdřív zbavit. Ne kvůli němu, ale kvůli sobě. Kvůli svojí slabé vůli. Bojí se, aby zase nepodlehla. Aby nezměnila názor.

„To právě nemůžu.“

„Neblázni, copak ses ještě v životě nezkároval? To přejde. Až budeš chtít řešit Julii, tak zavolej a domluvíme si konzultaci u mě v kanceláři. Dneska mám volno.“

„Všechno je pryč.“ Řekl odevzdaně.

Mluví o Julii? Nebo pochopil, že je konec mezi náma?

2.10.2

„Musím na policii.“ Vzdychl a těžce vstal z gauče.

Dana na něj vyvalila oči. „Co? Stalo se v noci něco? Něco jsi Julii...“ Ztěžka polkla, nedokázala to vyslovit.

„Shořel mi antikvariát. – Můžu do koupelny?“

„Cože!? A proč jsi něco neřekl a šel ses místo toho ožrat do hooters?“ Vyděsila se Dana. To proto se tak opil? To proto ji sháněl? Mohlo být něco z toho jeho mumlání o hořícím antikvariátu?

„Zjistil jsem to teď.“ A ukáže na telefon.

Po probuzení našel James na telefonu několik zmeškaných hovorů z neznámých čísel a jeden od Adély. Co jsem to v noci sakra vyváděl? Obvolával jsem známý i neznámý lidi? Na displeji svítilo i upozornění na jednu nepřečtenou sms. Vůbec se mu nechtělo ji číst. Bůhví, komu co v noci napsal, klidně to může být zpráva od Julie. Třeba jí od srdce vytmavil, co si o ní myslel.

Nakonec sebral odvahu. Zpráva byla od Adély. „Prosím ozvi se mi.“ Radši se rychle mrknul do seznamu odeslaných zpráv i odchozích hovorů. Kromě Dany nikomu nepsal ani nevolal. Takže tu smršť hovorů nezpůsobil žádným nočním extempore. Hned Adéle zavolal, aby zjistil, co se děje. Co když od něj něco potřebuje?

2.10.3

Nepotřebovala nic. Sdělila mu to novinu a on poslouchal jako ve snách. Adéla byla nervózní. Vyhořel sice Jamesův obchod a byt, ale všechny starosti padly na ni. Na její firmu, jakožto na správce. Jednání s policií, s pojišťovnou, vyklízení, opravy, kontrola dalších částí domu. Měla toho až nad hlavu. Jamese sháněla hlavně proto, že o něj měla strach. Policajtům řekla, že tam bydlel.

Hrozně se jí ulevilo, když se konečně ozval. Policie sice tvrdila, že tam nikoho nenašli, ale dovedla si představit tu spoušť po hašení a kdoví, jestli tam někde nemohl být pohřbený. Vysvětlil jí, že šel večer ven a nocoval u kamarádky. Tenhle titul svojí osoby vyslechla Dana docela s úlevou. Bude pro ni snazší se od něj oprostít.

Adéla mu předala instrukce. Musel zajít na policii vypovědět, co se večer dělo. Nevěděl o ničem, co by se dělo. Zase půjde na policii a zase jim nebude mít co říct. Posledně si nic z té nehody nepamatoval a ani teď o ničem nevěděl. Prostě zavřel krám, šel ven, ráno se probudil a bylo po všem. O těch polonahých servírkách, který v Hooters očumoval, může asi pomlčet.

2.10.4

„Mrzí mě to.“ Řekla upřímně. Dokázal si představit, jak by se asi cítila, kdyby přišla o svůj domov. Ale starat se o něj přece nebude. Dneska mu poskytne azyl a pak se o sebe musí postarat sám.

„Dneska tu ještě můžeš zůstat a od zítra ti snad ta tvoje Adéla něco najde. Přece ti v Praze patří spousta bytů, tak si pro sebe nějaké snadno zařídiš.“ Vytyčila hranice.

Hlavně kvůli sobě. Nevydržela by s ním pod jednou střechou. Ba ne. Moc dobře ale věděla, že by se spíš nedokázala přimět držet si ho od teď od těla.

James si v tu chvíli uvědomil, že mu to vůbec nedošlo. On přece měl kam jít. Ty byty byly určený na pronájem, ale určitě musel být aspoň jeden z nich volný. Nebyl odkázaný na ten plesnivý pokojík za antikvariátem. Měl to tam rád, ale mohl bydlet kdekoli jinde. Proč o sobě nikdy nepřemýšlel jako o někom, kdo si může žít na vysoké noze? Naopak, žil docela skromně. Hledal pomoc u přátel a přitom, i bez konkrétní střechy nad hlavou, byl v pozici, kdy naopak mohl pomáhat on jim. Přesto to nedělal. Měl jich jen pár, že se dali spočítat na prstech jedné ruky, přesto nikdy nikomu z nich nic nenabídl.

2.10.5

„Oplatím ti to.“ Řekl Daně. Ta na něj zůstala udiveně koukat. Že by ho teprve až tahle ztráta zbavila jeho sobectví? Jeho sebestřednosti?

„To není třeba. Ale můžeš mě vzít někam na oběd, jestli ti zbyly nějaký peníze.“

James si instinktivně sáhl na zadní kapsy. Z jedné vytáhl uválený pas a z druhé umolousanou peněženku. Nevyndal si je na noc a teď podle toho vypadaly. Jejich žalostný vzhled naštěstí neměl žádný vliv na platnost pasu, peněz ani platební karty.

Adéla mu poslala smskou kontakt na někoho, kdo se prý už zabýval tím jeho starým případem a bude vyšetřovat i antikvariát. James nevěděl, jak to u policie chodí, a tak mu to ani nepřišlo divný. Dokonce ani to, že neměl přijít na policejní stanici, jako posledně, ale do restaurace. Ten policajt vyšetřoval tehdy a bude vyšetřovat i teď. A James mu bude jako svědek zase naprosto k ničemu.

Opláchl se v koupelně, trochu na sobě uhladil tričko, přehodil přes sebe bundu a vyrazil. Cestou ještě jednou zavolal Adéle. Cítil, že je Daně na obtíž a nechtěl ji otravovat. Adéla mu určitě nějaký provizorní bydlení najde. Ale přepočítal se. Adéla byla tou jeho prosbou zaskočená. Jeden z jeho domů je celý v rekonstrukci, takže asi dvanáct bytů se nedá vůbec využít. Slíbila, že se mu ozve zpátky.

2.10.6

Do minuty volala s nápadem, že jedna kancelář o pár pater nad nimi, je teď volná. Adélina firma sídlila ve druhém patře v jednom z jeho domů na Starém městě. Prý jsou to dvě nezařízené místnosti plus pidikuchyňka a záchod. Není tam bohužel koupelna. Ale na pár dní by měl kam jít. Sežene mu matraci, ať má na čem spát a večer se může chodit umýt k nim dolů, kde byla aspoň sprcha. Usoudil, že to mu bohatě stačí, doteď měl jen jeden pokojík v polosuterénu. Teď bude mít dva, v nejvyšším patře s terasou a výhledem na červené střechy stověžaté maticky.

Policajt byl v civilu, ale hned ho poznal. Pamatoval si ho. Byl vysoký skoro jako James. Podali si ruce.

„Já jsem Tom. Můžeme si popovídat neformálně, než pak sepíšeme protokol.“ Navrhl. James přikývl. Stejně neměl co do protokolu nadiktovat. Takhle to bylo lepší, objednali si pivo a James se mu pokusil převyprávět včerejší večer. I když se opil a ještě ho trochu bolela hlava, co se stalo před tím si pamatoval jasně.

Zmínil tu postavu, co viděl na rohu. Zmínil Julii, která tam postávala dřív. Řekl, že s ní měl včera ráno výstup. Podíval se Tomovi přímo do očí a v tu chvíli se rozhodl, že zamlčí, proč. Nic mu přece do toho nebylo a s požárem to nemůže mít nic společného. Navíc Julie má tak typický postoj díky svým protézám, že by si ji s nikým nespletl.

2.10.7

„Zamkl jsem krám a za chvíli jsem šel ven.“

„Ta postava tam pořád byla, když jsi odcházel?“

„Ne. Teda nebyla tam ani už když jsem zatáhl závěs. Nebo jsem nikoho aspoň neviděl. V jednu chvíli tam někdo stál a pak už ne.“ Vysvětlil James.

„A dál?“

„No, dál jsem šel na dvůr a pomohl jim tam odstěhovat starej gauč. Vyhazovali ho z dílny a na chodníku čekal nákladák. Museli jsme ho pronést průjezdem.“

„Průjezdem?“ Podivil se Tom. „Ten váš barák nemá průjezd... ale asi to je v češtině těžký popsat.“ Pokýval.

„Nevím, jestli se tomu teda říká průjezd, ale my nenesli ten gauč skrz náš barák, ale skrz ten barák naproti přes dvůr.“

Tom pozdvihl obočí. „Aha,“ řekl jen a upil pivo.

„No a pak jsem šel do hooters a tam... normálka.“ James taky jako předtím Tom utopil svou následující myšlenku v dalším loku piva.

„Ale domů jsi pak nešel...“ napovídal Tom.

„Ne, šel jsem s kamarádkou k ní.“

Tom se tentokrát podíval na Jamese upřímně udiveně. Ani se to překvapení nesnažil skrýt. James si to vyložil tak, že ho podezírá, že odešel s nějakou prostitutkou.

„No jako vážně s kamarádkou... Vlastně... s doktorkou Vítovou, jak jste mi na ni tenkrát dali kontakt, aby mi pomohla se vzpomínkami.“ Uvědomil si, že Tom musí Danu znát přinejmenším profesionálně.

„Měl jsi nějaký konkrétní problém, že jsi šel za psychologkou uprostřed noci?“

2.10.8

James pokrčil rameny. Zase upil pivo a pohlédl pryč. Nemohl se podívat Tomovi do očí. Doporučili mu psychologku a on s ní vlezl do postele. Ale včera v noci přece ne. To mu klidně může říct. Radši to řekne hned sám, než ten polda začne vyzvídat.

„Spal jsem u ní na gauči. Nemám žádný přítele, za celý ty roky jsem si pořádně na nic nevzpomněl. Jak jsem se ráno pohádal s Julií, tak jsem o tom chtěl mluvit... Ona teda Julie vlastně byla... my se znali předtím, ona za mnou přišla do antikvariátu a měla mi říct všechno z méj minulosti, ona totiž...“ zakoktal se.

Měl pocit, že když to všechno někomu vypovídá, že se toho zbaví, ale zároveň si uvědomoval, že si Julie nepřála to nijak rozmazávat, nemohl teď jen tak prozradit její tajemství. Nikdo ji nikdy nespojil s tou jeho nehodou, nikdo nevěděl, že jeli v autě spolu. A stejně by se tím nic nevyšetřilo. Podíval se na Toma. Viděl zřetelně, že tom poznal, jak mlží a něco mu tají. Ale co! Julie antikvariát nepodpálila. Měla ty knížky ráda.

Tom jako zkušený vyšetřovatel nenaléhal. Věděl, že se mu to nakonec všechno propojí dohromady. Chtěl, aby James mluvil aspoň o tom, co se nezdráhal říct.

2.10.9

„Co když někdo, kdo se tě tenkrát pokusil zabít – i když nevíme jistě, jestli to byl záměr nebo jen útok, který se zvrtnul a neměl dopadnout tak tragicky – ale co když ten někdo se vrátil, aby se tě zbavil? Nenapadá tě nic?“

Jamese tím úplně zaskočil. Celou dobu měl za to, že cílem byl obchod. Že někdo prostě zapálil antikvariát. I kdyby to bylo ze msty, závisti nebo žárlivosti, tak šlo jenom o materiální poškození. Že by chtěl někdo zaútočit na něj, to ho ani ve snu nenapadlo.

„Jak to?“ vysoukal ze sebe.

„No, tak předně tě někdo pozoroval. Viděl, jak jsi zamknul, mohl klidně vědět, že tam bydlíš a neviděl tě vyjít ven. Měl tě v pasti. Stačilo počkat na tmou a bylo hotovo.“ Přeríkal mu Tom svou verzi.

James kroutil hlavou. Pomyšlení, že jediný, kdo by měl důvod se mu nějak mstít, byla jeho vlastní sestra anebo její synáček, pro něj bylo naprosto nesnesitelný. Ano, přijal by ten trest vyhořelého antikvariátu za celou svou hnusnou rodinu a za to, co Soně provedli, ale určitě mu přece proboha neusilovali o život. A přece, kdyby tam uhořel... Soňa by zdělila všechno. Otrásl se. Blbost! To nemůže být pravda.

Když dopili, zeptal se Tom Jamese, kam teď půjde, kde bude bydlet. A jestli má

vůbec nějaký doklady a nepotřebuje s něčím pomoci.

2.10.10

„Pas mám furt u sebe. Peněženku a mobil.“ Vyjmenoval James. „A večer budu mít i byt. Bez koupelny, zato s terasou a s matrací. Nebude to o moc horší, než co jsem měl předtím.“ Zasmál se.

Tom si chvilku pohrával s prázdným püllitrem, pak mávl na číšníka a nesměle Jamesovi nabídl, jestli nechce chvíli zůstat u něj. Že má jeden volný pokoj, a že by se tam mohl aspoň v klidu vysprchovat. Když zaplatil, ještě než se zvedli k odchodu, vysvětlil Jamesovi, že se cítí trochu provinile, když mu zatím nemůže nijak pomoci. Protože zapálení antikvariátu spojuje s tou tehdejší nehodou a vyčítá si, že toho viníka tenkrát nedopadl.

„Ukážeš mi, kde jsi večer byl?“ Zeptal se Tom, když vyšli z restaurace.

James to bral jako součást vyšetřování, a tak se vydali směrem k hooters. Tom mu mezitím vyprávěl, že ho práce u policie přestává uspokojovat, protože i když spouště lidí pomůžou, tak ve skutečnosti taky mnoha lidem nepomůžou. A někdy viníka soud buď osvobodí nebo nedostatečně potrestá. Tím se taky snaží vysvětlit, proč nabídl Jamesovi pokoj ve svém bytě. Protože i jemu samotnému to teď připadá divný.

2.10.11

S Jamesem se vůbec neznali. Jedno setkání tenkrát a jedno pivo před chvílí. Tom byl rozvedený a věděl, že udělal dobře. Ale neměl by si nasadit do bytu svědka svého případu, natož... rychle tyhle myšlenky zahnal a řekl:

„Nebylo by pro tebe teď lepší mít chvíli někoho na pokec, než zůstat sám v holobytě nebo jít spát někam do hotelu?“

James si ten den už podruhé uvědomil, že na nic takového ani nepomyslel. No samozřejmě, to by bylo to nejjednodušší řešení. Úplně nasnadě. Aniž by se musel starat o finance, klidně mohl jít spát do hotelu, a klidně tak drahého, jako byl InterContinental, na který koukal ze své terasy. Proč ho to nikdy nenapadne? Divil se. Když vyrostl v bohaté rodině, v dostatku, když ho matka učila, aby se staral o své jmění – jak to, že s tím svým jměním není vůbec šžitý?

Napadlo ho, že by měl víc prozkoumat celý svůj život. Zapomněl toho nějak moc. Tady mu žádné vzpomínky na Austrálii nechyběly, ale to, že nedokáže nevnímat svůj majetek jako svůj, to mu začalo být podezřelý.

== konec 2. kapitoly ==